ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 13 V osidlech démonů.pdb

PDB Name: Vampýra - 13 V osidlech démonů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sydneyský upírský klan byl právě zřejmě zaměstnán tím, jak se znovu zorganizovat. Smrt jejich hlavy Hory, jenž byl současně Molyneuxovým "pěstounem", dostala celou rodinu do těžké krize, ze které se teď jen pozvolna zotavovala.1

Třebaže dostal Molyneux slib, že v krátké době se někdo bude výsledky jeho výzkumu vážně zabývat, stále se ještě cítil velice izolovaný. A šílené výsledky jeho výzkumu rostlinstva, dopraveného do institutu z pozemku Paddington Street 333, měly ovšemže také na jeho narůstajícím neklidu svůj díl viny.

A ta mrtvola taky.

Od chvíle, kdy se Molyneux od Codda dozvěděl, že ta mrtvá je bývalá služebná kreatura, jeho zájem o ni neochaboval.

Opakovaná obdukce odstranila jakoukoli pochybnost, že jde o člověka. Sice mrtvého, ale jinak naprosto normálního člověka, nikoli kreaturu, která se probudila k novému, neblahému životu skrze zabití upírem a přenesením nákazy.

Jako já, pomyslel si Molyneux a otevřel dveře ke skryté komoře, ve které se v kryogenní nádrži uchovávala zmrzlá ženská mrtvola.

Zapnul osvětlení, aby lépe viděl do ledové rakve a rukávem svého pláště otřel poklop ze speciálního skla.

Ležela tu před ním nahá zmrzlá Maud Edwardsová. Jejímu zkřivenému obličeji, jakož i zbytku těla chyběl jakýkoli půvab. Což ovšem Molyneuxovi vůbec nevadilo. Její tajemství spočívalo v něčem jiném. V obsahu jejího žaludku našel zbytky neznámé organické látky, která nebyla v okamžiku smrti ještě zcela ztrávena. Jinak však organicky i podle rozboru nevelkého zbytku krve, který v ní Codd nechal, nebyla Maud Edwardsová kreaturou, nýbrž obyčejným člověkem!

Ale Codd by přece neměl nejmenší důvod lhát.

Molyneux chvíli zíral na ztuhlé, nehybné tělo a pak aktivoval rozmrazovací zařízení. Chtěl na to přijít. Chtěl Maud Edwardsovou potřetí vzít pod nůž. Snad přece jen něco přehlédl...

Vtom jej vyděsil řev sirény.

Hoří! napadlo jej bleskurychle.

Co mu nohy stačily, utíkal z komory do řídící místnosti, kde se sbíhaly všechny rozvody v institutu.

Jediný pohled na řídící pult stačil, aby poznal místo požáru.

Molyneux zaúpěl.

Bylo to v hale, ve které se přechovávala "zajištěná" vegetace z Paddington Street!

Nemožná vegetace, opravil sám sebe v duchu.

Věděl, že v tu samou chvíli se automaticky spustí poplašná signalizace na nejbližší hasičské stanici. Vzápětí sem hasiči zatelefonují, aby se informovali, než rozjedou celou akci.

Zabzučel telefon.

Ještě než jej Molyneux zvedl, pohledem zabloudil ve směru k té části budovy, která podle světelného schématu budovy hořela. Všechno vypadalo normálně.

"Zůstaňte v pohotovosti!" křikl do sluchátka. "Ohlásím se, až získám přehled o situaci. Ale vypadá to na planý poplach!"

"Okay, počkáme."

Molyneux zavěsil. Potom rychlým krokem vyšel z centrály a zamířil k místu domnělého požáru. Stiskl vypínač neonového stropního osvětlení. Byl to pohyb čistě reflexívní, přivykl.mu v přítomnosti svých lidských spolupracovníků. On sám umělé osvětlení nepotřeboval. Viděl očima kreatury.

Neobjevil však ani oheň, ani jiný zdroj nebezpečí.

Geoff Molyneux procházel mezi stromy a keři, zatavenými do plastiku, mezi nimiž se nacházely i některé druhy, které byly v australské floře naprosto nezvyklé. I takové, které na jiných místech zeměkoule už dávno vyhynuly. A dokonce takové, které jsou úplně neznámé. Na celém světě!

Botanické senzace prvního řádu...

...o kterých ale já nesmím mluvit, pomyslel si Molyneux bez hořkosti. Jakýkoli entuziasmus nechal ležet ve svém dřívějším životě.

Jedna z těch rostlin, jak mu vyprávěl Virgil Codd, prý zaútočila na starostu Ala Weinberga (také služebníka) a rozleptala tkáň jeho nemrtvého masa v místě, kde na chvíli chytila do smyčky jeho nohu. Jak a proč, to bylo dodnes pro Molyneuxe záhadou. Na deponované vegetaci nedokázal zjistit žádný sklon k agresivitě.

V tu chvíli však v hale vypukla vichřice!

Celá atmosféra se v mžiku "z čistého nebe" proměnila. Pekelný hukot náhle naplnil vzduch, jenž se s prudkostí orkánu jal lomcovat s Molyneuxem i rostlinami. Svítidla na stropě vybuchovala. K zemi pršely střepy.

Molyneux "přepnul" na noční upírské vidění.

Horko vzdouvalo plastikové folie, zmítající se ve vichru, deformovalo je. Listy vysvobozené z plastiku ztrácely zeleň. Několik obzvlášť útlých exemplářů počalo hořet!

Třebaže Molyneux vůbec nechápal, co se kolem děje, tušil, že původce této vichřice také musel aktivovat požární hlásič.

Vrhl se zpátky k východu.

Vše probíhalo ďábelsky rychle.

Horko dosáhlo takové teploty, že Molyneuxovy vlasy, obočí i oční řasy se počaly kroutit a kůže stahovat.

Utíkal.

Už se neohlížel zpět. Kde vyvstal kouř, první keře docela uschly a vzplanuly plamenem.

S vypětím všech sil dorazil k zavřeným dveřím.

Sice nebyl žádné paniky schopen, nicméně když položil prsty na rozžhavenou kliku a zaznamenal, že se mu prsty škvaří, pocítil alespoň ohromení z toho, že nemůže otevřít.

Odtáhl ruku z kliky. Smrděla. Vypadala stejně jako jeho tvář, ze které se již také začínala odlupovat kůže.

Zuhelnatělými pěstmi bušil do ocelových dveří. Dunivé údery však jen slabě přehlušovaly řev vichřice a jeho napadlo, že tu vlastně není nikdo, kdo by mu mohl otevřít. A než přijedou hasiči, zůstane z něho asi tolik, co z prvních rostlinek v hale.

Popel.

Dveře byly jedinou únikovou cestou v dosažitelné blízkosti. Druhý východ byl až na úplně opačném konci místnosti, ten však byl za těchto okolností nedosažitelný. A okna, jež v tuto chvíli pod vlivem horka pukala, byla příliš vysoko...

Molyneux sklouzl na zeď vedle dveří, jež byla ještě přijatelně chladná. Stejně jako podlaha.

Zato vzduch se vařil!

V jediné nekonečné vteřině připadalo Geoffu Molyneuxovi, jako by slyšel smrtelný křik ze stovek imaginárních rostlinných hrdel.

Pak se stal zázrak, jenž pronikl k jeho smyslům skrze dým a praskání ohně: těžké ocelové dveře byly zvenčí vyraženy!

Proud vzduchu zvenčí rozpoutal ohnivé peklo ještě víc. Ale Molyneux se choulil hned vedle východu. Byl zachráněn. Teď...

V tu chvíli se v pravém rohu dveří objevila postava.

Molyneux zalitoval, že nemá žádného boha, kterého by se teď mohl dovolávat. Místo toho stál na všech čtyřech, olizován stravujícími plameny a začínalo mu docházet, že to, co považoval za záchrannou kotvu, je ve skutečnosti jen fata morganou.

Do místnosti se strnulou chůzí vpotácela Maud Edwardsová a vzápětí za sebou přibouchla dveře.

Prudký závan žáru jí v mžiku vypálil mrtvé oči.

Chlad, nashromážděný v jejím těle jí pomohl tak na tři vteřiny. Pak se i její kůže počala sloupávat. Vlasy vzplanuly.

Zastavila se vedle Molyneuxe a v děsivě cynickém gestu mu podala ruku.

Potom shořeli.

Spolu...

Tasmánie

Vršky obrovských stromů se podobaly divokých účesům postav z fantastických bájí. Mladý muž a žena na ně narazili poprvé za ranního oparu, po dvouhodinovém pochodu od úpatí Mount Reidu. Avšak i po dvou hodinách, když se již mlha dávno rozptýlila, působil pohled na obří kmeny, zbarvené do ruda a zelena, stejně úžasně.

Ostrov Tasmánie je ráj pro biology, zvláště botaniky. Tira Fairchildová a Tyler Gravis si na tuto cestu šetřili celý rok. Oba byli zaměstnáni na bostonské univerzitě, ale zde byli bez oficiálního výzkumného pověření. Rozpočet univerzity byl příliš nízký, než aby mohl financovat každou extravaganci. Přesto jim byla po delším úsilí umožněna dvouměsíční neplacená dovolená.

Jedinou nadějí, jak si kompenzovat ušlý plat a další výdaje, bylo propašovat pár vzácných druhů do USA přes celnici a tam prodat buď jejich, nebo také jinému institutu. Třebaže by takovou raritou nebylo nic jiného než semena. Že je to ilegální, s tím si hlavu (zatím) nelámali. Jejich vlastním snem pak přirozeně bylo najít rostliny nejen vzácné, nýbrž zcela neznámé.

Tira vypadala i s těžkou krosnou nádherně. Měla upřímný obličej, kterému dominovaly zejména hebké, plné rty, které vynikaly ještě výrazněji proti dohladka vyholené hlavě. Tira byla horlivou příznivkyní lehké populární hudby a ještě po letech ji okouzlovala sentimentální píseň Sinead O'Connors Nothing compares to you.

Sineadin "sestřih" ve stejnojmenném videoklipu Tiru přiměl, že po prvním jeho zhlédnutí ještě ten samý den běžela k holiči. Její "manžel nadivoko", jak jej nazývala, protože spolu už od studentských let žili bez oddacího listu, to přijal sportovně, tím spíš, že Tira měla jednoznačně hezčí ouška, než její irský idol...

A když se nyní zastavila a s rozpřaženýma rukama shlížela dolů do údolí, byl Gravis nejprve více upoután jí než

úchvatnou vyhlídkou.

Pak však i jeho chytila krása jižního pralesa, stojícího v plném květu. Rozprostíral se v širokém údolním výběžku pod Mount Reidem, zatímco tam, kde stáli, a dál směrem do hor, se krajina terasovitě proměňovala a po každých sto metrech nabývala zcela odlišné podoby. Až úplně nahoře, při samém vrcholu, rostlo několik výjimečně odolných eukalyptů, zvaných "snowgums", schopných vzdorovat i slabším mrazům.

Oba botanici se nechali rychlým člunem dopravit ze Sydney ke skalnatým západním břehům Tasmánie a první noc strávili ve Strahanu, rybářské osadě, čítající zhruba osm set duší. Přivítali je tu coby cizince nepříliš srdečně, jejich "devizami" však nepohrdli.

"Australáci" ze Sydney je varovali, že "Tasmaňáci" jsou lidé zcela zvláštního ražení. Po velice přátelském přijetí ve světu otevřeném Sydney na to pramálo pomysleli. Nakonec ještě byli šťastni, že se k nim neotesaní, drsní domorodci obraceli zády. Zvláště Tira, která od přírody bývala vždy naladěna k žertování a vždy měla co na srdci, to i na jazyku. Ve Strahanu se však cítila stísněně jak ještě nikdy v životě. A zde nahoře, v osamělosti divočiny, opět viditelně rozkvetla.

Jako jižní prales...

Gravis se s úlevou usmíval pod vousy. Miloval Tiru právě pro její svěžest a humor. Oběma bylo již třicet, ale v životě bylo pořád ještě mnoho věcí, které spolu mohli objevovat.

A jaksi samo od sebe se najednou stalo, že se její obličej ocitl v jeho dlaních a že ji dlouze a něžně, jak už dlouho ne, políbil. Déle než celou minutu spolu takto "komunikovali" jen jazyky. Mlčky. A když Gravis odtrhl své rty od jejích úst, sametově se usmála.

Chvíli pokračovali v cestě, držíce se za ruce, pokud jim to stezka dovolovala. Nakonec však zcela opustili vyšlapané cesty a dál šli jen nazdařbůh, tu a tam hledíce na kompas.

Konečně navečer dorazili k lesu, tvořenému borovicemi druhu huon, nacházejícímu se tak příhodně, že nemohli najít lepší místo, odkud by se dalo vyrážet na toulky za nekonečnou rozmanitostí přírody. Dokonce poblíž vyvěral čistý pramen.

Shodli se na tom, že v tomto lesíku, zhruba o rozloze jednoho hektaru, rozbijí svůj základní tábor a od zítřka začnou pracovat na svém bádání.

Pochod je vyhladověl a vyčerpal. Proto Tira jen přikývla, když se její druh hned po studené večeři z konzervy omluvil a uchýlil se do jejich společného stanu. Nedala na sobě nijak znát zklamání z toho, že přestože byla také unavená, po tom něžném intermezzu nahoře přece jen čekala trošku jiný průběh večera...

Brzy jej následovala, jakmile opláchla v potoku nádobí a odpadky sklidila do pytlíku určeného k tomuto účelu. Podle Tylerova pravidelného oddechování poznala, že už je skutečně v limbu.

Tira se svlékla a zachumlala pod vlněnou deku, dostatečně vyhovující zdejší letní teplotě. Proti chladu od země je chránily dvě vedle sebe položené izolační rohože.

Venku se rychle setmělo. Hlasy noci se probudily.

Tira ležela na zádech, podřimovala, ale skutečný spánek jako by se jí vyhýbal. Ruku měla položena na Tylerovi, který ležel jako vždycky na břichu a ve spánku si položil ruku na její ploché břicho. Tira cítila šimrání, avšak nedělala si žádné iluze. Tyler spal hluboce jako dudek. Nakonec i ona upadla do lehkého spánku...

...z něhož ji probudilo jednoznačné hlazení mezi nohama.

Chvíli ležela bez pohnutí a pokoušela si ujasnit, jestli se jí to jen zdá, nebo zdali se skutečně do jejího partnera navrátil život.

Když si již byla jistá, že jí skutečně jeho prst něžně hněte ohanbí, počala vrnět jako kočka a ruku mu protáhla pod tělo, dokud nenahmatala jeho nejhezčí kousek. Jeho zasténání, když mu jej počala něžně a zručně třít, ji jen přesvědčilo, že má pokračovat. A již brzy ucítila "hmatatelný" úspěch svého úsilí. Napolo se převalil přes ni a nejprve laskal její hebká ňadra, než mu ruka opět sklouzla níž a jedním prstem pronikla do jejího klína, lehce jím v klíně pohyboval, dokud vzrušením dokonale nezvlhl a nezvláčněl. Tu si počal počínat rázněji pomocí dvou prstů, jež se už vyrovnaly tloušťce jeho údu.

Už po několikerém vsunutí a vysunutí se Tira přestala ovládat. Toužila po "originálu", o kterém věděla, že je právě takový, aby se cítila jako žena zcela uspokojena.

A najednou ustala.

Strnula dřív, než jí Tyler roztáhl její propletené nohy a pronikl do jejího klína.

"Co je?" zpozorněl. "Bolí tě to?"

Váhala, neboť se cítila jako hlupačka. "Ne," zavrtěla pouze hlavou, protože nechtěla vyprávět, že najednou pocítila takový nepříjemný pocit, jako by tady v divočině pod Mount Reidem nebyli tak sami, jak se domnívali. Jako by je něco pozorovalo, i když snad jen nějaké zvíře. Možná, že však taky...

"Dělej dál! Víc, víc ke mně... úplně...!" naléhala , i když poněkud nuceně, protože kouzlo první touhy bylo zničeno. Avšak několik vášnivých nárazů dalo Tiře zapomenout na neblahé tušení a plně se oddat milování. Orgasmu dosáhla současně s ním, jejich těla se celá zachvívala sladkou slabostí.

Tyler ji líbal na krku a i teď se stále ještě nenasytně přisával k jejím prsním bradavkám, které však byly v tu chvíli tak přecitlivělé, že jej Tira od sebe něžně odstrčila. Ruku v ruce, rameno k rameni, leželi nakonec vedle sebe a oddechovali v temnotě plné zvířecích hlasů. Připadali si jako dva Robinsoni na osamělém ostrově.

"Sami mezi kanibaly," zažertovala Tira, když zase nějaký pronikavý ptačí výkřik - ale právě tak to mohlo být i něco úplně jiného - prořízl noc. "To je fajn, že ses ještě probral a zapomněl na svoji únavu..."

Tyler vedle ní chvíli mlčel. Potom se nejistě zasmál. "To je fajn, že jsi ty převzala iniciativu. Byl jsem tak utahaný... Kdybys mého ‚maličkého' nepřinutila narůst..."

"Ty jsi začal," trvala na svém Tira. Přesně si vzpomínala na dotírání a hlazení mezi nohama. "Nevím, proč se ne..."

Utichla. Rozsvítilo se světlo.

Tyler se vedle ní posadil a rozsvítil baterku. Posvítil dolů a odhodil deku.

Nejdřív Tira uviděla, jak zůstal s pusou dokořán. Pak její pohled sklouznul na objekt jeho - i jejího - údivu.

Ve škvíře mezi oběma izolačními rohožemi trčel jako prst tlustý výhonek.

"Nějaký - kořeni" Zdálo se, jako by Tyler nevěděl, jestli se má smát nebo plakat.

"Spíš bych řekla výhonek," pípla Tira stísněně. "Zvláštní... mohla bych odpřisáhnout, že se to pohybovalo."

Tyler natáhl ruku a ohmatal pružný výrůstek, který se tu dral ze země nahoru. "Asi nějaká odnož těch huonů, mezi kterými tábořím," zamumlal. Musel jsem ho přehlédnout, když jsem stavěl stan... Měli bychom ho ale nechat na pokoji. Bylo by nevděčné jej zničit. Ostatně on tu byl první. My jsme jen jeho ‚hosté'..."

Znovu se uložili. Tira se těsně přivinula k Tylerovi, takže už nijak nebyla s tím kořínkem v kontaktu. "Naše expedice začíná slibně," šeptala mu do ucha. Pak něžným pohlazením popřála dobrou noc i "malému příteli", odpočívajícímu mezi jeho stehny a přitisknuti jeden k druhému spokojeně usnuli.

Už necítili, jak se výhonek huonu zmítá. Kroutil se a ohýbal jako tykadlo, kterému ani v největší tmě nemůže zůstat nic skryto...

Sydney

Kdo to před dvěmi sty šedesáti sedmi lety stvořil Creannu, Lilithinu matku, krátce po ukradení liliového kalichu, předmětu upírského nečistého kultu?

A vytvořil o sto dvacet let později upírku Vílu, aby ji podrobil jakési tajemné zkoušce a zřejmě ji neseznal "dost dobrou"?

A kdo - a zde bylo jádro celého tajemství - byla ona "rudovlasá, sirnooká upírka", vězící zřejmě za krádeží kalichu?

Během svého pobytu ve Walesu se Lilith dozvěděla některé nečekané detaily o své matce a ominózní zlodějce kalichu. 2)

Avšak ani kalich, ba ani nějakou novou, horkou stopu k němu nenašla.

Nazíráno takto, byla zajížďka do "Cymru" jen plácnutím do vody.

Temno kolem jejího předurčení se o nic víc nevyjasnilo. Samotný původ její matky byl osvětlen jen povrchně. Když Creanna dorazila ke břehům Austrálie, aby zde dala Lilith život, bylo jí pouhých sto šedesát devět let, na upíra směšně málo. Její životní zkušenost - ve srovnání s takovým Landruem, kterému bylo snad i víc než tisíc let - byla samozřejmě až mizivě malá. A přece právě ji někdo vyvolil, aby právě z ní vzešlo semínko "revoluce".

Creanna pohrdla ZÁKONEM a sama sebe zasvětila smrti, aby přivedla na svět bojovnici proti vlastnímu plemeni! Neboť upírka nemůže ze svého mrtvého těla zrodit živé dítě, aniž by se vzdala vlastní existence.

"Proč?"

Teprve když si všimla, jak pták, který před chvílí usedl na zahradní zeď, poplašeně roztáhl křídla a uletěl, uvědomila si Lilith, že svoji otázku vykřikla nahlas.

Rázem však měla své city opět plně pod kontrolou.

Vrátila se.

Nejen do Sydney, nýbrž i tam, kde strávila devadesát osm let života jen spánkem a sněním: na pozemek na Paddington Street 333. Doprostřed srdce města.

Tato parcela měla za sebou bohatou minulost. Před i po Lilithině "procitnutí". Dnes tu již z jejího starého rodného domu, chráněného magickými pečeťmi proti upírům, nezůstal kámen na kameni. Ani z té "jabloně", která dočasně vyrostla na jeho místě, nezbylo vůbec nic.

Už ani nejmenší rostlinka nerostla v bývalé "zahradě soumraku". Demoliční stroje srovnaly vše se zemí a nenechaly po sobě nic než pustou zem.

Co se stalo se vší tou vegetací, to Lilith nevěděla. Celá demolice byla provedena na příkaz policejního šéfa Virgila Codda a starosty Weinberga. Codd téměř současně s návratem Jeffa Warnera beze stop zmizel, což nutně vzbuzovalo podezření, že se Codd stal jednou ze služebných kreatur, vysvobozených Warnerem...

Lilith cítila, jak se jí cosi stahuje v břiše.

Už jen pouhé pomyšlení na služebníky a pány jí bylo odporné.

Bouřila se proti Warnerově předpovědi, že lidé zbavení prokletí upírské nákazy, budou sloužit jí.

Nechtěla žádné otroky!

Nikdy se nepokusila udělat si poslušné "zajatce", ani nemohla s jistotou říci, zdali při pití krve přece jen nějak nákazu nepředává. Neboť, aby byla k životu přivedena služebná kreatura, nestačí pouze předat nákazu. Je také třeba oběť zabít. Až teprve pak, když se opět vynoří z temné hlubiny smrti, je z něho bezpodmínečně spolehlivý vazal.

O to fantastičtějším se zdálo být to, že podle slov Jeffa Warnera bylo lidství navráceno hned dvěma tuctům služebných kreatur.

Avšak o tom, jak se to událo, nemohl říci nic víc, než že pomocí jablek z této zahrady. On sám byl jedním z "vysvobozených", jedním z těch, kdož beze stopy zmizeli v "Zahradě soumraku".

Takže, uvažovala Lilith, vedle "osvobozených" existuje ještě druhá skupina lidí, o jejichž bližším osudu nemá ani tušení. Kromě Warnera s ní nikdo z těch, kteří přijali "plody" v zahradě a předávali je pak dále kreaturám, žádný kontakt nenavázal. Dost možná ztratili po dokonané práci paměť a bloudí od té doby kolem dokola. A dost možná mají ještě další úkol ve "velkém plánu"...

Mávnutím ruky odehnala takové myšlenky.

"Ukaž se!" vyrazila ze sebe tiše. Byla si jistá, že pod jejíma nohama stále ještě buší "srdce Domu". Jeff Warner se ponořil do této půdy a zmizel, poté co jí dal typ na Llandrinwyth ve Walesu.

Kdesi tam dole bylo cosi, co se vymykalo lidskému i upířímu rozumu.

Jak dlouho ještě?

"Ukaž se!" řekla a snažila se intenzívně soustředit.

Měla nárok být vyslyšena. Přežila Wales. Nyní chtěla vědět, jaký význam mají nabyté informace!

Avšak země pod ní se nehýbala.

Jeff Warner, "vyslanec" neznámé moci, která dala Lilith její poslání, se neukazoval.

Lilith čekala víc než hodinu. Nestalo se však nic, snad jen že ještě víc narostla její frustrace. A v tom, když už se zklamaná chtěla obrátit k odchodu, náhle přece jen ucítila v bezprostřední blízkosti nějakou reakci.

Její instinkty bily na poplach!

A něco v jejím vědomí řeklo: "Udivuje mě, že jsi tak bezstarostná...!"

Prudce se obrátila.

Za ní stála jakási bytost, vypadající jako černý plamen, chvějící se ve vzduchu.

"Kdo jsi?" uniklo jí ze rtů. Zjevení nevypadalo nijak agresivně. Navíc si udržovalo uctivý odstup. "Warner?"

Na svoji otázku si však sama odpověděla záporně dřív, než se odpovědi dočkala od svého protějšku. Proč by se měl Warner vlastně proměňovat v takovouto mlžnou bytost?

"Banguma," zazpíval v tu chvíli černý plamen a natáhl se trochu do výšky, takže byl nyní asi stejně vysoký jako Lilith. "Já jsem Banguma..."

"A co ode mě chce," zeptala se Lilith vyčkávavě, "nějaký Banguma? Kdo tě posílá? Dům?"

"Domem" myslela víc než jen budovu. Měla na mysli celou tu sféru, ve které vyrůstala a z níž se stále ještě, i když neviditelné, něco na tomto místě vyskytovalo. Cítila to. Každou molekulou svého těla.

"Dům je DŮVOD toho, proč jsem přišel. KOŘEN VŠEHO ZLA. Půda, na které stojíš, je nemocná! A on šíří tu nemoc! Jdi jen o čtyři domy v této ulici zpátky a sama uvidíš, co jste natropili...!"

Lilith na moment strnula, potom vydechla: "Storm?" Její bledý, úzký obličej s mírně zešikmenýma očima byl jakoby vytesaný z mramoru. "Esben Storm...?"

Hříva jejích vlasů vlála v prudkém větru, přicházejícím od zálivu, jenž však Bangumou ani nehnul. Uměle osvětlené město rozestíralo svoji slabou zář až sem - dost na to, aby Lilith viděla každý detail této zpustlé zahrady.

Esben Storm uhořel poté, co Landru založil požár v jeho krámku - tak zněla oficiální verze, kterou si Lilith po oněch událostech přečetla z novinových zpráv. Našla se zuhelnatělá mužská mrtvola, přičemž se - na základě výsledků vyšetřování - s největší pravděpodobností dalo předpokládat, že jde o majitele krámku. Byl to záhadami obestřený domorodec, jenž zřejmě sledoval osud Lilith Edenové už zhruba celé století, z čehož se dalo usuzovat na jeho takřka biblický věk.

Lilith ho poprvé "spatřila" ve svém vizionářském nahlížení do minulosti. Tehdy, krátce po přelomu století, vypadal stejně starý či mladý jako při jejich zatím posledním setkání v přítomnosti. 3

A Bangumův způsob vyjadřování až zarážejícím způsobem upomínal právě na domněle mrtvého Esbena Storma...!

"Já NEJSEM Storm," tvrdila plápolající černě. "Jsem BANGUMA! Pohleď, co jsi natropila! NAPRAV TO!"

"K čemu tato hra na kočku a na myš? Nic jsem ‚nenatropila'." Ačkoli se snažila, aby zněl její hlas jistě, uvědomila si Lilith s mrazením v zádech, že nejen Storm, nýbrž i Warner poukazoval na jakýsi rozpoutaný proces, který uvedlo v pohyb jednak její předčasné procitnutí, a zvláště pak události na Paddington Street 333.

"Ale natropila!" Černě jako by implodovala - zhroutila se do sebe a znovu se rozvinula. Tyto stahy se opakovaly několikrát po sobě. "Nesprávně posuzuješ nebezpečí, které zachvátí VŠE, pakliže mu nepostavíš do cesty hráz!"

"Ty jsi Storm!" řekla tiše, ale přesvědčeně. "Nikdo jiný se tak nabubřele nevyjadřuje!"

"Jsem Banguma! Pomoz mi! Pak pomohu já tobě!"

"Nepotřebuji tvoji pomoc!"

"Budeš ji potřebovat - ale pak by mohlo být pozdě! PROSÍM tě...!"

"Ty prosíš? Ale to pak nemůžeš být Esben Storm..."

"Jsem Banguma!" zpívala černě. "Bez konce je utrpení stínu...!"

A to bylo v tu chvíli vše, co od něho slyšela. Lilith byla opět sama. Černý plamen zhasl.

Nebo odešel...

Elisabeth MacKinseyová ležela v posteli a ještě cítila teplo, které tu Lilith po sobě zanechala, než vyrazila do Paddington Street.

Seven van Keesová, Bethina minulá láska, byla zapomenuta od chvíle, co se cesta Lilith Edenové zkřížila s cestou mladé reportérky. Od té doby už nemohlo být ani řeči o osamělých nocích, neřkuli o dlouhé chvíli. Každý den, každá noc přinášely nová překvapení.

Její život se v ne jednom směru změnil. Co dříve považovala za nemožné, vstoupilo do jejího všedního dne jako normalita.

Beth byla až po uši zamilovaná do ženy, která byla jen z poloviny člověk. Druhá, temnější část, představovala dědictví, kterému by se Beth ještě před pár týdny hlasitě vysmála a nazvala jej dokonalým nesmyslem, kdyby jí o něm

někdo ve vší vážnosti vykládal.

Ale pak se k ní jednoho dne nastěhovali její přítel ze studentských let Duncan Luther a poloviční upírka Lilith. Téměř současně byla velká část Paddington Street prohlášena za uzavřenou oblast. Zákaz vstupu zástupců tisku, projevy nepřátelství vůči novinářům a pak obdržení tajemného "seznamu mrtvých"... to vše přivedlo Beth k poznání děsivé pravdy.

Pravdy, že člověk není ani "korunou tvorstva", ani pánem sebe sama. Ve skutečnosti že je ovládán a řízen bytostmi, které lidi - zvláště pak ty, kdo je poznali a prohlédli jejich působení - bezohledně zabíjely a proměňovaly v otroky zbavené vlastní vůle:

Těmi bytostmi byli upíři!

I tentokrát se Beth, jako vždy, když se Lilith sama vrhla do nějaké nepřehledné situace, o ni obávala. Reportérka se hned po jejich návratu z Evropy znovu pustila do práce v renomovaném Sydney Morning Heraldu.

Lilithina hypnóza přinutila šéfredaktora Moe Marxxe, aby jí dal oficiální pověření pro cestu do Walesu. A na základě toho se Beth taky odvážila všechny své výdaje v rámci této -"služební cesty" předložit účtárně. A že byly peníze vydané na spropitné a jiné úplatky stejně vysoké jako ostatní její výdaje, účetní trochu znervózněl. A to natolik, že se šel přeptat za Marxxem, je-li taková částka odpovídající hodnotě získaného materiálu.

Moe Marxx si nechal Beth nastoupit a položil ji tu samou otázku. Ale Beth si - přesně podle hesla: nikdy bez právního zástupce! - vzala k pohovoru s sebou Lilith.

Načež byl účetní seřván, aby se nemíchal do věcí, po kterých mu nic není, a nikdo - ani Moe Marxx - už neztratil o Bethině naprosto neplodné cestě ani slovo.

Tím spíš, že v redakci Sydney Morning Heraldu měli teď úplně jiné starosti.

A nejen tam.

Celé Sydney jako by za dobu jejich nepřítomnosti postoupilo o řádný krok od obvyklé poměrně pokojné mnohokulturnosti k šílenému chaosu. Dosud spořádané klidné velkoměsto, jaká jsou na celé zeměkouli nejvýš dvě, tři, si tím svoji pověst nijak nevylepšilo.

To, co se Beth dozvěděla od kolegů a z archívovaných výtisků novin z posledních týdnů, hraničilo s bepříkladným šílenstvím.

Všude ve čtvrtích Surry Hills, Kings Gross, Paddington, Millers Point a Woolloomooloo, ba dokonce i v předměstích Kensington, Leichhardt, Bondi, Lané Cove a Mosman se ztráceli lidé, rozmohly se vraždy, sebevraždy, války gangů, žhářství a vandalské pustošení, přičemž se většinou marně hledal nějaký uspokojivý motiv...!

A jako vždy v takových případech tvrdila vyšší místa - v tomto případě představovaná starostou Alem Weinbergem - že jde jen o lokální incidenty, které nijak neovlivní celkovou roční statistiku. Ovšem takováto bagatelizace ovšem už nemohla obstát. Vždyť jen události toho týdne, s kterým se Beth babrala, musely vyhnat statistiku nad předchozí roky přímo závratně. Jako by náhle Sydney bylo posedlé ctižádostí překonat co do množství kriminality dosud vedoucí americké město Washington...

Zvýšený zájem projevovala Beth ještě o vyšetřování zmizení policejního šéfa Virgila Codda. Tři dny před jejich odletem do Evropy se Codd ztratil beze stopy ze svého domu a všechno nasvědčovalo tomu, že patří k "osvobozeným" služebným kreaturám, jež podle Warnera mají Lilith v budoucnu pomáhat v jejím boji.

Přitom ani sama prý nemusí "osvobozené" hledat. Bylo řečeno, že s Lilith po uplynutí dvou měsíců sami navážou kontakt.

Zbývalo ještě pár dní.

Beth věděla, že Lilith vědomě pomyšlení na toto téma zahání. Že žádné "služebníky" nechce. Už jen z té samotné představy se jí dělalo zle.

Beth se však obávala, že Lilith nebude moci tuto vnitřní rozpolcenost v sobě dlouho potlačovat.

Vtom se zapnul radiový budík. Beth se otočila na bok.

Pět hodin.

Čas letěl, jako by měl křídla. Práce volá. Práce a její zvláštní spolupracovník Moskowitz, který už včera večer připlul k jejímu psacímu stolu, aby jí oznámil: "Právě jsem si poplkal trochu s Moem. Vypadá to, že je do nás dvou úplný blázen. Máme prý pro něho udělat článek s fotkou o nějakých prorocích vyhrožujících koncem světa. Text: Macbeth. Fotky: starý dobrý už asi týden nekouřící Mosk..."

Lightning Ridge, New South Wales

Krátce po půlnoci dorazil do tohoto odlehlého města hledačů opálů muž s hranatým obličejem a tělem vyhublým na kost. Vypadal jako jeden z těch mnoha tuláků a vagabundů, kteří se po celý život potulují mezi nejrůznějšími zapadáky a malými městy, protože se obávají, že by je moloch velkoměsta pohltil. Na samé hranici legálnosti se bez prostředků a bez domova protloukají ze dne na den, žijí vysloveně z ruky do huby, myslí zřídkakdy na včerejšek a nikdy na zítřek.

Tento muž byl však jiný.

Před několika týdny opustil Sydney a cítil, že se víc a víc přibližuje k cíli své cesty.

Byl to mystický cíl.

On byl mystik.

Stal se jím.

Nežli vyrazil, aby následoval volání, byl všechno jiné, jen ne toto. Zvláštní nákaza odsoudila jeho již dávno mrtvé tělo ke snu o služebném životě a on pak už nikdy nedělal nic, než že byl poslušen tohoto snu.

Dokud...

Virgil Codd se zastavil na zápraží laciné noclehárny. V kapse neměl ani cent a i tady, stejně jako všude jinde na své cestě, spoléhal na to, že dostane střechu a postel pro své vyhublé tělo na zbytek noci z čistého milosrdenství.

Byl přístupný jakékoli almužně.

Svou hrdost odložil se všemi svými nectnostmi. Užíval života, hlásícího se z dávno zapomenutých koutů jeho těla. Spolu s tím i takových nepříjemností, jako je dna, ale kdo by si z toho co dělal!

Vždyť žil!

Dýchal!

Celá desetiletí mu obojího nebylo dopřáno. Dokud Jeff Warner svojí návštěvou neukončil jeho existenci služebné kreatury. Teprve to podivné ovoce, které jej přinutil Warner "sníst", změnilo vše. Teprve po několika dnech byl Virgil Codd schopen pohybovat poraněnou, napůl vyvrácenou čelistí. A vůbec poprvé také toho dne pocítil skutečný hlad po jídle, který v něm od té doby neustále narůstal.

Krev ne, dunělo mu pod spánky. Už nikdy krev...

Vstoupil do motelu - nebo co to vlastně měl tento barák z vlnitého plechu být.

S překvapením vzal na vědomí za recepčním pultem nachýlenou ženskou postavu. Když zaslechla jeho kroky, lekla se.

Virgil Codd se opatrně pokusil vykouzlit svými ústy úsměv. Už to nebolelo. Při pohledu na její laskavou tvář, v níž nebylo ani stopy po nějakých předsudcích, se mu srdce rozbušilo o poznání prudčeji.

Odkašlal si a řekl: "Jeden náklaďák mě vysadil na kraji osady. Hledám teď přístřeší do zítřka do rána..."

Žena jej beze slova oceňovala. Zcela se již za dřevěným pultem napřímila, takže si i Virgil Codd o ní už mohl udělat slušnou představu. Její blonďaté vlasy byly vzadu svázány do ohonu - rozpuštěné by musely mít velice slušnou délku. Tvář ne právě nejmladší, ale určitě ne stará. Ve vráskách kolem úst a očí byly vepsány epizody života zhruba čtyřicetiletého, a kdo dovedl číst v této "mapě", musel pocítit příliv sympatií k člověku za ní.

Virgil Codd v ní číst uměl - a nikdo se tomu nedivil více, nežli právě on sám. Tolik se toho na něm i v něm změnilo, od doby, co...

"Jak se jmenujete?" zeptala se žena.

"Virgil," řekl po pravdě.

"Já jsem Alice. Přijíždíte zdaleka, Virgile?"

"Ze Sydney."

"To je dál, než jsem kdy byla," usmála se a vrásky se jí jako barevné kamínky kaleidoskopu poskládaly do nového vzoru. Sáhla do otevřené zásuvky a vytáhla klíč. "Moment. Ukážu vám váš pokoj!"

Virgil Codd sklopil pohled. "Bojím se, aby nedošlo k nedorozumění," pravil tiše. "Nemám totiž peníze. Ani cent..."

Alice si však počínala, jako by nic neslyšela. Nebo jako by slyšela, avšak to, co říkal, ji nezajímalo. "Pojďte!" opakovala svoji výzvu, snad jen o trochu rozhodněji.

Vyšla z recepce a Codd v tu chvíli zaznamenal, že má navíc i skvělou postavu. Vůbec ne příliš vychrtlou a vysušenou, jak tomu u mnoha žen jejího věku bývá. Ani tučnou a neforemnou, jak bývá opačný extrém.

Codd se až lekl, když zaznamenal reakci svého těla. Jeho úd, který byl tak dlouho jako mrtvý, se postavil tak prudce a natvrdo, že si toho Alice prostě musela všimnout.

Pokud si však všimla, nedala na sobě nic znát. Běžela dva kroky před ním a přitom říkala vlídně: "Kdybyste měl hlad, ráda vám ještě přinesu něco, co zbylo..."

Codd polkl. Nejen tato nabídka, to všechno ho zahanbovalo. Po všechny ty dny, co byl na cestě, se setkával jen s muži. Kdykoli mu na stopu někdo zastavil, pokaždé byl za volantem muž. Náhoda, samozřejmě. Avšak o to více ho teď brala u srdce vstřícnost ženy takového formátu.

"Děkuji," řekl. "To by od vás bylo velmi milé."

S úsměvem přikývla. A to už stáli u dveří jeho pokoje. Alice odemkla, otočila se a na okamžik se zahleděla do vlahé, hvězdné, jasné noci. Pak se zhluboka nadechla a opět vydechla, vytáhla klíč ze zámku a podala Coddovi. "Můžete se osprchovat, jestli máte chuť. Ručníky tam jsou. Volný pokoj s vanou bohužel nemám..." Omluvně pokrčila rameny.

"Děkuji," opakoval Codd. Stiskl kliku a vstoupil dovnitř. Za sebou slyšel její vzdalující se, tichnoucí kroky.

Jedna z věcí, na které si musel znovu zvykat, byla, že zase musí používat umělého světla, aby se orientoval ve tmě. Jako kreatura se, kdykoli to jen bylo možné, stahoval do tmy. Jeho alergie - také ta na příliš jasné světlo - splývaly s desetiletím jeho služebnické existence. Silné sluneční světlo jej mohlo ohrozit přímo smrtelně.

Nyní po jeho opětovné proměně byly všechny tyto problémy rázem pryč. Proto taky zaplatil svou nenasytnost slunečními paprsky v prvních dnech pořádným úžehem. O agresivitě ultrafialového záření, nedostatečně filtrovaného oslabenou ozónovou vrstvou, sice věděl, ale nikdy se o to nezajímal, protože v jeho zájmu bylo vůbec se na delší dobu nevystavovat slunečním paprskům.

Všechno teď bylo jinak.

Codd si rukou přejel přes vybouleninu na kalhotách. Rychle přešel do vedlejší místnosti, kde byla koupelna, a vyklouzl z šatů. Jakmile Codd stáhl poslední část oděvu, jeho úd, osvobozen z těsného sevření, vystřelil vzhůru. Codd vstoupil do sprchovacího koutu, doufaje, že studenou sprchou vzrušení trochu ztlumí.

Opak byl však pravdou.

Přidal víc horké. Kabinku i místnost zahalila pára.

Kroky zaslechl, až když Alice opět odcházela z koupelny.

Codd překvapeně odhrnul plentu stranou a vystrčil hlavu z kabinky. Přitom si všiml, že jeho oblečení zmizelo a na jeho místě leží župan.

Nechápavě zavrtěl hlavou a pokračoval dál v čistící proceduře. S požitkem splachoval z kůže prach posledních dní. Když se pak osušený zahalil do froté županu, uslyšel vedle v pokoji opět klapot ženských střevíčků.

Beze slova vzal použitý ručník a držel jej v ruce tak, aby jím nenápadně zakrýval nediskrétní "bouli".

Alice se přímo rozzářila. "Vy vypadáte úplně jako nový člověk!"

Codd si musel sám sebe ptát, jestli se mu to všechno jenom nezdá.

"Kdybyste věděla, do jaké míry máte úplnou pravdu... Bože na nebi, já opravdu nevím, co bych řekl..."

"Vůbec nic! Posaďte se. A jezte!" Ukázala na připravený podnos. "Dělám to ráda."

"Jestli se o tom dozví váš šéf, na místě vás vyhodí. A mě těsně před vámi, nebo po vás.

Alice však naprosto přesvědčené vrtěla hlavou. "To by nikdy neudělal."

"Proč ne? Cožpak je váš šéf taky takový lidumil jako vy?"

Přikývla. "Já tu jsem šéfem."

Po tomto sdělení již neviděl Codd žádný důvod, proč se zdráhat.

Sedl si na postel a ručník si položil na nohy. "Kvůli drobečkům," řekl na vysvětlení.

Usmála se a usedla na druhý konec postele.

Codd se trochu váhavé pustil do díla. Pořádné jídlo už neměl celou věčnost, a tak ani nevěděl, jak jeho odvyklý zažívací trakt zareaguje. Jeho posledním jídlem bylo cosi, o jehož složení neměl nejmenší potuchy. Že to vypadalo jako jablko, neznamenalo vůbec nic. Neboť to nikdy jablkem vskutku nebylo.

"Vypravujte o sobě," vyzvala jej Alice. To, co ji k tomu pohnulo, však nebyla pouze povrchní zvědavost. Codd bez problémů poznal, že se o něho zajímá prostě jako o člověka. "Jste zajímavý muž. Kam vlastně máte namířeno? Proč jste odešel ze Sydney?"

"O tom nemohu mluvit," řekl. A v duchu dodal: Ještě sedm dní...

"Takže jste navíc ještě tajemný zajímavý muž!" usmála se. "Nechutná vám?" Všimla si zdrženlivosti, s jakou žvýkal a jedl.

"Ale ano, jistě," lhal.

Jídlo nemělo žádnou zvláštní chuť. Ale důvody shledával jen sám v sobě.

Když dojedl a odložil podnos stranou, sklouzl mu ručník z klína a zpod pootevřeného županu bezděky vyklouzla špička jeho údu.

Codd jej uviděl.

Alice jej uviděla.

Namísto nevole se jí však ve tváři objevil kolem úst mnohem chápavější rys. Vzala podnos a odložila ho na noční stolek. Tváře jí zčervenaly, než obešla postel na Coddovu stranu a zastavila se před ním. Beze slova zabořila prsty do jeho vlasů a přitiskla si jeho obličej k břichu.

"To je dobře, že to taky chceš," šeptala sípavým hlasem. "Já jsem tě chtěla od chvíle, co jsem tě uviděla! Máš něco..."

To měla ona taky.

A jak moc.

Codd do sebe nasával její vůni a teplo a automaticky sáhl po jejím plném, kulatém zadečku, který se před ním objevil stejné nečekaně jako jeho znovu získaný život.

"Ty víš, jak se ženě dává pocit, že je ženou," řekla s nadějí v hlase.

"Nevím už o tom skoro nic," odpověděl popravdě.

Na chvíli se zarazila.

"To nevadí," řekla potom. "Já ti osvěžím paměť..."

Poklekla před ním a vysvobodila konečně celý jeho "poklad" zpod županu. Codd si nechal fascinovaně všechno líbit. Její oči se na něho nepřestávaly upírat, zatímco její ruce se vytrvale staraly o stále silnější prokrvení dokladu jeho mužnosti.

Když poznal, že už to déle nevydrží, zvedla se, stáhla si kalhotky, a aniž by se zdržovala svlékáním ostatního oblečení, sedla si mu rozkročno do klína, zády k němu. Teplé vlhko obklopilo jeho úd. Alice vzdychla a počala pohybovat pánví nahoru, dolů. Rukama křečovité svírala jeho kolena. Jeho ruce zase sevřely její veliká ňadra, jejichž plnost ještě víc vybičovávala jeho slast.

Ale vždycky, když jeho zasténání prozradilo, že se blíží k orgasmu, zvolnila tempo, zpomalila až k téměř úplnému zastavení - a po určité chvíli opět začala, což po několikerém opakování jej už téměř zbavilo rozumu.

Když konečně vystříkl, bylo to jako celá léta připravovaná exploze. Roztříštila na prach i poslední nejasné vzpomínky na jeho truchlivé upírské živoření.

Avšak ani na okamžik nezapomínal, že také ta jeho nynější svoboda má svá ohraničení.

Sedm dní, pomyslil si. Ještě sedm dní, než...

Než co?

Nevěděl.

Znal místo, kam směřoval, avšak nevěděl, co ho tam čeká.

Nechtěl to vědět.

Ještě ne.

"Myslíš, že bychom si to mohli zopakovat?" zeptala se Alice, lapajíc po dechu. "Myslím - teď hned...?"

Lilith cítila, jak ji ta budova, postavená zhruba v polovině minulého století mocně přitahuje. Dům měl číslo 229, odpovídal Bangumovým údajům a byl celý ponořený do tmy.

Tmy tmoucí. Dokonce i Lilithiným očím neprůhledné. Ani v domě nesvítilo žádné světlo, čemuž však nebylo divu. Neboť v tuto noční dobu už jen notoričtí nespavci drancují své ledničky nebo se nechávají hypnotizovat zářením televizních obrazovek. Tady zřejmě nikdo takový nebydlel.

Malá zahrádka před domem a cestička ke vchodu působily zanedbaným dojmem, což však muselo nastat teprve v nedávné minulosti.

Na cedulce vedle zvonku stálo J. & H. Friday.

Lilith neměla v úmyslu zvonit. Neměla ani v úmyslu použít dveří. Přesto ji na nich udivily pečeti Sydney Police Departementu.

Kolem domu vedla zahradní cestička. Vzadu se pak rozšiřovala ve skutečný malý park. Vše se tu podobalo stavení, vzdálenému sotva dvě stě kroků, které Lilithini rodiče, Creanna a Sean Lancasterovi, po svém příjezdu roku 1896 proměnili v nedobytnou "pevnost".

Také zadní vchod byl zamčený. Avšak zde Lilith dlouho neváhala. Holou rukou rozbila tabulku okna napravo od vchodu. Že se přitom trochu pořezala, jí nevadilo. Naopak. Sála si otevřenou ránu, dokud se neprojevila samohojící schopnost jejího poloupírského těla.

Pak se vyškrabala přes okenní parapet nahoru do okna a dovnitř.

Čeho se tu dopouštěla, bylo vloupání a narušení práv majitelů domu... měřeno lidskými zákony. Ale jako pokaždé, když byly ve hře vyšší zájmy, nebrala Lilith žádné ohledy na morální zábrany. Vůbec ji to nenapadlo.

Naslouchala podezřelým zvukům.

Pečeti na dveřích vlastně vypovídaly jednoznačným jazykem. Jestliže už pronikla do domu policie a prohledala jej, nebezpečí možná dávno pominulo. Snad...

Vtom ztuhla.

Cítila to!

Nakrátko pocítila závrať před propastí, která se rozprostřela uvnitř stěn domu.

Lilith přešla chodbu, vedoucí přízemím k předním dveřím. Na podlaze ležela hromádka poštovních zásilek, vhozených do škvíry na poštu až po zapečetění.

Co se přihodilo majitelům domu?

Co vedlo onen stínový pozůstatek Esbena Storma k tomu, aby Lilith na tento dům upozornil a dokonce jí kladl za něj vinu?

Pokusila se vyvolat v paměti Stormovy invektivy vůči ní během jejich společné cestě snovým časem.

Ať už byli Banguma a Storm jeden a tentýž, anebo ne, bylo jasné, že už před několika týdny mluvil domorodec o "bující rakovinné buňce", mající svůj původ na Paddington Street 333. Také Storm činil za to zodpovědnou Lilith!

"Teprve když poznáš, jaký chaos jsi zanechala, můžeš poznat, jak má vypadat tvoje budoucnost!" vysvětloval jí.

Tehdy se rozhodla nikdy se nevrátit do "vězení spánku" , který by jí umožnil doplnit dva roky, chybějící k její úplné zralosti.

Od Storma se Lilith poprvé dozvěděla o wondjinech, kteří podle domorodého náboženství kdysi stvořili vše na tomto kontinentu a potom se uložili ve svém díle. Už Esben Storm tvrdil, že události na pozemku číslo 333 destabilizovaly v této části města rovnováhu jejich stvořitelského díla, takže se objevily anomálie.

S křišťálovou jasností ji náhle vytanula klíčová věta Stormovy řeči:

"Wondjinové nejsou démoni - ale já jsem viděl jednoho, který jako démon zuřil. Který všechno pohlcuje..."

Měli Banguma a Storm na mysli totéž nebezpečí?

Nebezpečí, které se vyskytuje právě zde?

Překotné události a konec konců i Stormova smrt na nějaký čas vytěsnily toto nebezpečí z její mysli. Pátrala v dalekých zemích po kalichu a přitom ztratila z očí nevyřízenou věc, ležící přímo přede dveřmi...

"Zvrácený wondjina...", mumlala si v zamyšlení. A stejně tiše dodala: "Už zase nějaký... démon?"

Ještě čerstvě měla v paměti události ve Walesu. Avšak ten tamější démon, sídlící v prastarém dřevu, by byl sotva srovnatelný se "stvořiteli"...4 Lilith prohledala opuštěné přízemní místnosti, potom nejprve sklep - ani tam nic nezvyklého - a nakonec horní patro.

Nahoře, v bezprostřední blízkosti ložnice Fridayových, pocit rozvírající se propasti zesílil. Lilith viděla rozestlanou postel, která byla ve všem, i po policejní prohlídce zachována v původním stavu. Krátkým nahlédnutím se přesvědčila, že všechny skříně jsou plné.

Vzápětí padl Lilithin pohled na temný sloupek na nočním stolku.

Na první pohled poznala domorodou řezbu. Podobné viděla v přeplněných regálech krámku Esbena Storma.

Vzala předmět do ruky a...

...a strnula nad jeho lehkostí. Současně pocítila, jak jí cosi elektrizujícího probíhá celým tělem až do kořínků vlasů.

Vyděšeně sošku upustila.

Rozbila se.

Byla dutá.

A z její dutiny se uvolnilo cosi, co se trochu podobalo Bangumovi. Černě. Černé světlo, které se hned počalo rozpínat jako plyn a pak -

Z toho, co se stalo pak, zůstala Lilith celá zkoprnělá.

Symbiont na jejím těle udělal něco, čeho se v takovémto rozsahu ještě nikdy neodvážil. Nejprve vyslal nesrozumitelné mentální varování, znějící v Lilithině vědomí jako hluboký šum. Potom vytvořil - aniž by jí poskytl

nějaký čas k zareagování - známé "medůzovité" nitky, kterými vysával vždycky upírské nepřátele, nebo jim dokázal vnutit svoji vůli.

Jenomže tady žádný upír nebyl!

Neboť tady nebylo vůbec nic uchopitelného, do čeho by mohl zabořit svoje výběžky...!

Když Lilith poznala svůj omyl, bylo už na obranu pozdě. Asi dvě vteřiny nitky podobné chapadlům zdánlivě bez cíle povlávaly v imaginárním vánku. Vzápětí se však přisály k Lilithině šíji, bolestivě pronikly kůží i kostí a převzaly kontrolu nad jejím tělem!

Lilith mohla symbiont proklínat jen v duchu. Neboť ani jazyk, ani ústa ji neposlouchaly. Musela dělat vše, co chtěl symbiont. A co chtěl, bylo zřejmé, neboť černi, proudící ze sošky, nevěnoval již nejmenší pozornost, nýbrž se snažil Lilith co nejrychleji táhnout nejprve ke dveřím, po chodbě, po schodech dolů a konečně z budovy ven!

Lilith klopýtala víc, než kdyby šla prostě o vlastní vůli, jako by symbiont nedokázal její tělo řídit úplně bezvadně, tento fakt však doléhal do jejího vědomí jen jaksi potlačeně. Naprosto ji totiž ovládal holý děs. Ne z oné černi, nýbrž z vlastní strašlivé neschopnosti ovládat vlastní silou své vlastní tělo.

Teprve když měli mezi sebou a domem číslo 229 několik dalších domů, symbiont zpomalil. A nakonec se odpojil od Lilithina nervového systému. A když Lilith do něho v čirém vzteku a hnusu zabořila ruce, které měla konečně opět pod kontrolou, a chtěla si jej strhat z těla, ignoroval to, i když jen k jistému stupni.

Lilith se vzpamatovala, teprve když jí celým tělem projela vlna bolesti. Pomalu si počínala uvědomovat, že symbiont zvolil takový krajní postup proto, aby sebe i Lilith ochránil před něčím příšerným!

A jestli právě to bylo ono, proti čemu si žádal Banguma její účinné pomoci, pak bylo skutečně sporné, bude-li ona jeho žádosti chtít, či spíš moci vyhovět...

Tasmánie

Tyler Gravis byl probuzen lehkými otřesy země a posadil se. Tenkou stanovou celtou již prosvítalo ranní sluníčko. Tiřino místo vedle něho bylo prázdné.

Gravis měl pocit, jako by seděl na zádech nějaké kolíbající se nestvůry, která se vší silou snaží ho setřást. Prudký strach - ještě víc o Tiru než o sebe sama - mu rázem zahnal všechnu ospalost. Dokonale probuzený se hrnul k východu ze stanu. Přitom narazil na ten zvláštní "výhonek" - nebo cokoli jiného to bylo.

V denním světle to vypadalo na dva prsty dlouhé, kořenu se podobající "cosi" značně menší než v noci. Ještě o mnoho více než Gravis se to chvělo a kolíbalo pod otřesy, deroucími se ze země.

"Tiro!" rozkřičel se ještě dřív, než se dostal k východu.

Chtěl ještě něco dodat - ale hlas mu zůstal vězet v hrdle, když uviděl, jak ten kořenovitý výhonek se ještě naposledy zatřepal - a pak zmizel v zemi, jako by ho někdo uchopil zespodu a stáhl jej dolů!

Téměř současně ustalo i chvění. Tyler Gravis se celý vyjevený vyhrabal ze stanu.

"Ti...," slovo nedopověděl.

Tira se choulila pod jedním huonem pár kroků od stanu. Před stanem, vedle kruhu poskládaného z kamenů, se válelo vybalené nádobí.

"Co to, k čertu, bylo?" otázal se Tyler a podřepí vedle ní.

"Zemětřesení rozhodně ne," pravila přesvědčeně Tira. Její pohled byl pohledem vyplašené srny.

"Ne? Co by to tedy mělo být jiného? Všechno se houpalo..."

Rozhodnost jejího zavrtění hlavou v něm jen zvýšila jeho zmatek. "Všechno právě ne." Ohrnula rty. "Mohla jsem odtud sledovat širší okolí. Mimo tento lesík setrvávalo vše v klidu..."

Gravis se trochu pousmál. "To není možné. Musela ses mýlit. Zemětřesení nebývají takto lokálně omezená - a co by to mohlo být jiného než zemětřesení?" Zvedl se a založil si ruce v bok. "No, teď je to už tak jako tak pryč. - Cos tu vlastně dělala?" Zeptal se, ulpívaje pohledem na sekyře v její ruce a useknuté větvi v ruce druhé.

Také ona se postavila. "Chtěla jsem tě překvapit čerstvě uvařenou kávou. Ještě pár silných větví a držák na kotlík bude hotov. Když mi pomůžeš, půjde to ještě rychleji. Ale napřed by sis asi chtěl opláchnout obličej u pramene. Ručník už máš tam."

Otřásl se. "Nic proti hygieně, ale teplota vody musí být jen těsně nad bodem mrazu."

"Však tam nemusíš lézt celý - ale dej pozor, ať se ti na ‚pinďovi´ neudělají omrzliny."

Gravis se zašklebil a odkráčel. Ještě ani nebyl u pramene, když vtom mu náhle podtrhl nohy nový otřes, silnější než ten první.

Na okamžik zůstal ležet na zádech jako bezmocný brouk. Větve stromů se zmítaly tak prudce, že to vypadalo, jako by ho chtěly bičovat. Zároveň se pohledem na vzdálenější okolí přesvědčil o pravdivosti Tiřina tvrzení: kromě lesa se nehýbalo vůbec nic! Tam leželo všechno pokojně v ranním oparu!

"Třesení" trvalo půl minuty.

Gravis se vyhrabal na nohy a rozběhl se zpět k Tiře, kterou již přešlo jakékoli pomyšlení na žertování. Seděla na místě naprosto vyvedená z míry a s hrůzou ve tváři a sekyru držela v ruce, jako by s ní právě někoho odeslala na onen svět.

"Co je s tebou?" Gravis ji objal oběma rukama kolem pasu. Byla napjatá jak struna. V očích měla neznámé světlo. Jako by právě potkala zhmotněný přízrak.

Zvedla sekyru. Na jejím ostří se leskla pryskyřice. "To si musíš zkusit sám," řekla zdráhavě, jako by pochybovala o vlastním rozumu.

Mechanicky převzal nástroj od ní. "Jak to myslíš? Co mám dělat?"

Vedla ho k místu, kde ji předtím opustil. Nyní tu na zemi ležely už dvě borové větve. Strom, ze kterého byly useknuty, měl ještě několik takových podobných větví.

"Potřebujeme ještě jednu," řekla Tira ponuře.

Její pohled se mu nelíbil. Nechápal, proč se Tira vyhýbá vlastnímu problému. Přesto sevřel v dlani sekyru a usekl jednu větev.

V okamžiku, kdy se ostří zakouslo do dřeva, pochopil Tiřino chování.

Země pod jeho nohama se vzedmula, jako by pod ní měl vybuchnout vulkán. Gravis už už očekával, jak jej země pohltí, nebo vystříkne do všech stran jako hliněný gejzír.

Nakrátko se objevil nad zemí doširoka rozvětvený kořenový systém. Tiře i jemu to podrazilo nohy. Mlčky na sebe hleděli. Nepochybovali o svém rozumu, pochybovali však o všem, co za celá dlouhá léta věda shromáždila o floře na této planetě!

Strom, který se brání tomu, když se mu usekávají větve?

Gravis stejně jako Kira znali výsledky experimentů, které dávno přinesli důkaz o vnímání bolesti rostlinami. Ale od úvah, že také rostliny mají svůj "smyslový svět" k takovým šokujícím reakcím bylo pekelně daleko!

"Borovice huon," vyjekl, když i toto "třesení", jež trvalo déle než obě předchozí, ustalo. "Jsou to přece, k sakru, úplně obyčejné borovice huon...! Co to má znamenat?"

V Tiřiných očích stále ještě blýskalo cosi blouznivého.

Bok po boku tu stáli a jejich pohled klouzal po necelém hektaru lesa.

Třebaže je již oba svíral strach, přiměla se Tira ještě k jednomu zvlášnímu pokusu. Chtěla zjistit, jak daleko dosahuje "reakce" jednoho stromu. Gravis měl jít se sekyrou na jeden konec borového lesa, Tira na druhý.

Tyler Gravis neodporoval. Zmocnil se ho badatelský zápal. Objevitelská vášeň, která - zatím ještě - vítězila nad nepříjemným pocitem z těchto abnormálních reakcí.

"Teď!" zaslechl ze vzdálenosti sotva sto metrů Tiřin slabý výkřik.

Nemířeně ťal do jednoho kmene na kraji lesa. Půda pod ním se vzedmula o několik centimetrů. Vibrace pronikaly Gravisový celým tělem. Tentokrát se země třásla skoro celou minutu.

Když se vedle něho objevila Tira s obličejem jako z vosku, otázal se: "Cítila to taky?"

Toporně přikývla.

V Gravisově tváři se zračila bezradnost. A nakonec jej napadlo, že Tira vypadá jakoby omámená.

"Co je?" zeptal se.

"Necítila jsem jenom ten otřes," zašeptala zdráhavě.

"Co ještě?"

"Přímo před očima mi zmizely dva vzdušné kořeny... Zajely do země jako nějaké gumové hadice a už se neobjevily!"

Gravisovy oči se rozšířily. Vzpomněl si na výhonek ve stanu. "Jako by..." Nedopověděl.

"Jako by co?" otázala se Tira.

Zavrtěl hlavou a rukou si otřel obličej zalitý potem, více z rozrušení než z námahy. "To je nesmysl," mávl rukou.

."Tak ať! Cos chtěl říct?"

"Nic. To nemůže být pravda!"

"Tuším, že tě napadá totéž co mě," zamumlala a špičkou zaryla do země, jako by odtud mohla vyrýt řešení tohoto jevu. "Je to jediné vysvětlení. Ale to by pak muselo být stáří této... oblasti nepředstavitelně vysoké...!"

Gravis konečně pochopil, že se jí vnucuje totéž podezření jako jemu - jakkoli to bylo absurdní.

"To není les," zašeptal chraptivě a přitom rovněž zabodával zrak do humusovité půdy, "nýbrž výhonky jediného, obrovského, prastarého organismu...? Tiro, to je - nemožné!"

"Já vím!" odpověděla právě tak chraptivě. "Bože na nebi - to já přece vím!"

Artefakty snového času
Otvírací doba podle dohody
Máj. Oodgeroo Noonuccal

Lilith nevěřila vlastním očím. Už z dálky poznala, že krámek Esbena Storma na Markét Street byl do detailů přesně rekonstruován. Několik týdnů po zničujícím požáru budil absurdní dojem, jako by nikdy nevyhořel...

Bylo to šílené!

Stejně šílené bylo i to, že se Lilith po šokujícím zážitku v domě číslo 229 na Paddington Street nevydala hned domů - tedy domů k Beth.

Neměla tušení, co v ní vyvolalo neodolalatelné puzení, vydat se právě sem. Zřejmě to bylo přání potvrdit si, že něco z Esbena Storma přežilo zkázu a nyní s ní navazuje kontakt coby Banguma.

Také Oodgeroo Noonuccal bylo jen jiné jméno Esbena Storma - v řeči australských domorodců to znamenalo "Přítel nikoho". Takového jej také Lilith poznala: Storm byl pomatený podivín, jdoucí výhradně jen za svými cíli, jenž se zdánlivě nezajímal o nic, ve skutečnosti však o všechno!

Zkrátka: něco šíleného!

A nyní stála před výkladem jeho krámku, který nejenže byl znovu vybudovaný, ba byl s tím zničeným identický. Vše bylo jako tenkrát. Každý detail. Totéž špinavé sklo, téměř neprůhledné, tytéž zkroucené dřevěné rámy dveří a oken,

dokonce tatáž tabulka ZAVŘENO ze zažloutlé lepenky, houpající se vevnitř za zasklenými dveřmi.

Jediným pohledem do výkladní skříně se ujistila, že ani uvnitř se nic nezměnilo. Lilith si ještě vzpomínala na některé umělecké výrobky domorodců, vystavené ve výkladu a na policích.

Nepotřebovala ani žádné geniální osvícení, aby pochopila, že to tu má co do činění s nečistými silami. Ovšem na otázku, proč nikdo jiný nezaznamenal toto podivné povstání krámku z popela, si odpovědět nedokázala.

Lilith se obrátila. Na sobě měla nenápadné šaty, které její proporce spíš zakrývaly než zdůrazňovaly. Ani chodci, ani místní z Market Street nevěnovali ani jí, ani zjevení za jejími zády žádnou pozornost.

Dveře povolily hned na první pokus. Lilith vstoupila dovnitř - a zaraženě zůstala stát hned za prahem.

První, co ji napadlo, bylo, že krám je přece jen jiný. Dokonce i jiný, než jak ho viděla zvenčí...!

Najednou už nikde neviděla žádné výrobky a artefakty. Police a otevřené skříně byly prázdné. Jen inventář zůstal na místě tak, jak si Lilith pamatovala. Ale předměty na výměnu (jednou ze Stromových zvláštností bylo i to, že artefakty jen vyměňoval za jiné, nikdy však neprodával), všechny zmizely. Jako by majitel všechno sbalil a ve spěchu odvezl...

Lilith zavolala Stormovo jméno a postoupila dál do krámu.

Symbiont na jejím těle zůstával stále netečný. A přece zůstával v Lilith pocit nekonečného zoufalství. Znovu jí bylo demonstrováno, jak malou moc má nad symbiontem a naopak jak velkou má on nad ní...!

To že tuto moc využívá také k jejímu prospěchu, vyvážilo jen pramálo vědomí, že je v podstatě zajatkyní svého oděvu. Najednou - a zrovna zde - pochopila, že si musí najít prostředky a cesty, jak odkázat symbiont do patřičných mezí. To nebyl jen stále narůstající pocit vydanosti na milost a nemilost. Ten pocit byl již téměř nesnesitelný!

Náhle ji cosi upoutalo.

Její klouzající pohled utkvěl na jednom předmětu, ležícím na polici.

Byl to v celém krámu jediný předmět k potenciální výměně!

Lilith zamířila rovnou k němu.

Byla to z kosti vybělené sluncem vyrobená - brož. Měla tvar i barvu stočeného, třpytícího se hada. Bledý kostěný povrch byl poset pestrými barevnými body, představujícími šupiny.

Lilith spontánně po šperku sáhla.

Brož byla dlouhá asi jako ukazovák a zhotovená z jednoho kusu. Podél rovné středové osy se vinulo tělo plaza, na rubové straně pak lehce odstávala souběžně umístěná ostrá kost, sloužící jako připínací špendlík.

Lilith obracela šperk v prstech. Snažila se potlačit pokušení připnout si ho na šaty. Neboť její šaty nebyly jenom šaty. A symbiont nesnášel, aby ho někdo "ohavil".

Lilith ještě jednou zavolala Stormovo jméno. S broží v ruce se pokusila vstoupit do jeho soukromého pokojíku v zadní části krámku.

Avšak nedostala se tam.

Dveře byly zamčené a odolaly každému pokusu o násilné otevření. Lilith sice disponovala silou, jakou by v jejím těle málokdo hledal, avšak tady jí síly nestačily.

Storm zjevně nestál o její návštěvu.

Stál však o to, aby našla brož...?

Lilith nemohla jinak. Podlehla pokušení, a třebaže riskovala bolestivou reakci symbiontu, zvedla kostěnou brož a propíchla špendlíkem své "šaty" nad levým ňadrem.

Pak zavřela oči, očekávajíc bolest, kterou se symbiont odmění.

Nestalo se však nic.

Proti všemu očekávání si to "šaty" nechaly líbit.

Když Lilith opět zvedla víčka, aby se na sebe podívala, zamrazilo ji.

Pod broží a v jejím bezprostředním okolí se látka oděvu zabarvila jako bělavý popel! Zdálo se, jako by část symbiontu kolem - odumřela.

Co jsem to udělala? projelo Lilith hlavou. Reflexívně natáhla ruku, aby brož zase odepjala. Nežli se však její prsty stačily dotknout brože, ztrnulý uprostřed pohybu.

Nemohu...!?

Symbiont stále ještě nereagoval.

To bylo víc než nezvyklé, zvlášť jestli byla část z něho šperkem poškozena, či snad docela usmrcena!

Lilith se necítila být kompetentní nějak zasahovat do úlohy, o které neměla tušení a nevěděla, jaký výsledek je na jejím konci. Pocit, že by kromě "šatů" měla na sobě nosit ještě druhý předmět stížený kletbou, byl víc než jen sevřeností v břiše.

Ještě jednou se pokusila brož sundat.

Ale nebylo to už možné.

S nadáváním se obrátila k východu. Že dosud necítila žádný negativní vliv domorodého předmětu, neznamenalo nikterak, že žádný vliv neexistuje!

Věděl Esben Storm, že se vydá právě sem?

Podstrčil jí brož právě on...?

Lilith vyšla z krámu na probouzející se Market Street. Nějaký čas kráčela zabrána do svých myšlenek. A když se pak náhle zastavila a ohlédla, viděla, že je již na druhém konci ulice.

Pohled na Stormův dům jí však vyrazil dech.

Bezděky jí sklouzl pohled dolů na šaty. Přece si tu návštěvu v krámku jen nevysnila!

A jakého krámku?

Tam, kde před chvílí stála mezi prázdnými policemi, se nyní tyčily jen zbytky spálených zdí, zpevněné stlučenými

deskami...

Bob Dodson nacpal do kabinky výtahu nejprve kufr a hned za ním i svůj dohněda opálený pivní pupek.

Jen počkej, pomyslel si a v duchu si vybavil podobu své manželky Mildred.

Mildred patřila ke kategorii "trpělivá ovce". Alespoň po celá léta tomu tak spolehlivě bylo, a Bob Dodson jí to stejně spolehlivě "odplácel", přičemž dvakrát do roka si dopřával soukromou dovolenou od manželství u přátel v Adelaide.

Jednou za čtrnáct dní volával domů, aby o sobě dal vědět. Podle jeho názoru to bohatě stačilo.

Tentokrát to však z nějakých nepochopitelných důvodů neklaplo.

Mildred nezvedala telefon, třebaže Bob Dodson po prvním marném pokusu zkoušel volat i v nejnemožnějších nočních hodinách. V dobu, kdy Mildred prostě musela být doma.

A protože Dodson neměl ani nějakého kamaráda mezi sousedy na patře v domě, ani důvěrnějšího známého v Sydney (přistěhovali se do Sydney teprve nedávno z Perthu kvůli zaměstnání), vzdal se myšlenky, pověřit "pátráním" po Mildred někoho jiného. Myšlenka, že by se jí také mohlo něco stát, jej vůbec nenapadla. Mildred byla až nestydatě zdravá. O co on měl tlak vyšší, o tolik jej ona měla nižší. Ale s tím se přece dá žít dlouho jako Metuzalém...

Kdepak, v Bobu Dodsonovi hryzalo tiché podezření, že jeho "domácí ovečka" po několika nesmělých pokusech o vzbouření snad nakonec skutečně našla kuráž, aby mu vytřela zrak.

A ačkoli to nedával před svými starými kamarády najevo, byl připraven na všechno. Ba dokonce i na to, že v bytě najde jen svoji skříň se šatstvem, nebo dokonce snad ani tu ne. Dodsonova tchýně, ta štěkavá ženská, pořád Mildred naváděla, aby se zbavila toho egoistického závaží na noze a vrátila se zpět do mateřského přístavu, ze kterého ji Dodson před zhruba osmnácti lety odvlekl.

Kysele se ušklíbl při pomyšlení na Merle Hardyovou, která vypadala jako o dvacet let starší portrét jeho ženy. Kdo by chtěl vědět, jak bude Mildred jednou obalená špekem supět po bytě, tomu stačilo se podívat na její bachratou matku...

Dodson zahnal své myšlenky a soustředil se na to nejdůležitější, co ho teď čekalo. Na to, co bude dělat, a jak bude řvát, jestli proti všemu očekávání Mildred přece jen zastihne doma.

Stiskl knoflík do osmého patra dvacetipatrového výškového domu v srdci Sydney, s nádherným výhledem na panorama Blue Mountains.

Dveře výtahu se zavřely.

Dodson se zády opřel o chladnou stěnu stoupající kabiny.

1...

Bezděky si jazykem olízl rty, když si vzpomněl na uplynulé prohýřené noci. Ta vzpomínka jej přece jen trošičku zahřála u srdce.

3...

Na mysli mu vytanula Liv, momentální přítelkyně jeho nejlepšího přítele. Liv byla velice milá k nejlepšímu příteli svého muže - velice, velice milá - a byla docela jiné kafe než Mildred.

5...

Ještě teď ho připravovala o rozum její ňadra, kterými se ve vhodné chvíli k němu přitiskla, nebo alespoň o něho otřela.

7...

Poprvé si to s Bobem rozdala v tom pěkném hostovském pokoji, který tu byl pro něho uchystán vždycky, kdykoli pobýval v Adelaide.

8...

Jeho přítel měl vkus - a taky zálibu v prsatých, poživačných přítelkyních, které střídal, jako jiní mění košile.

9...

Dodsonovy erotické sny rázem praskly jako mýdlová bublina. Pohled mu sklouzl k ovládacímu panelu, aby se ujistil, že se nepřehmátl.

Avšak svítilo čísílko osm, ostatní knoflíky byly zhaslé. A přesto ta zatracená piksla přejela správné poschodí.

Dodson naštvaně zmáčkl knoflíky s jedenáctkou a dvanáctkou, aby ho to nezavezlo ještě výš.

Avšak projel dvanáctým a pak i třináctým patrem, aniž by se dostavilo žádoucí zastavení. Kabina šplhala stále výš. Ani nezpomalila.

15...16...

Dodson si rezignovaně vzdychl, zatímco jeho vztek na Mildred ještě vzrostl. Avšak smířil se s myšlenkou, že nejprve vyjede až nahoru a až tam se znovu pokusí dostat se do osmého patra.

To bylo poprvé, co výtah měl takové vrtochy.

Vždycky však musí být nějaké poprvé.

18...19...

Teď by měla kabina zastavit, říkal si Dodson. Stěží se dalo předpokládat, že by zamířil ještě výš k Měsíci, nicméně v tu chvíli pocítil Dodson přece jen jakýsi záchvat iracionálního strachu, že by výtah mohl třeba skutečně vyletět až vzhůru k nebi a vzápětí se volným pádem zřítit a roztříštit na rušné hlavní třídě...

Křečovitě se zasmál, když ucítil, jak výtah brzdí, aby konečně zastavil v nejvyšším patře.

Palcem tiskl číslo osm, které stále ještě nesměle svítilo, třebaže byla rozsvícena i dvacítka, a nepouštěl jej, i když si nebyl jist, bude-li mu to vůbec něco platné.

Dveře výtahu se otevřely.
To bylo normální.
Avšak byla to poslední normální věc.
V mžiku zmizela z tváře Boba Dodsona všechna barva. Nechápavě mu poklesla spodní čelist. Oči mu vylezly z důlků.
Zíral do otvoru a marně čekal, až se zase zavře.
Tlumeně zasténal.
Pak vykřikl.
Řval.
Zády se tlačil proti stěně kabiny, jakoby se chtěl schovat v ní.
Jakoby jí chtěl uniknout.
Nikdo ho neslyšel.
Nebo alespoň žádný... člověk.
Dřív, než byl pohlcen, mu pomalu došlo, že ta stará dobrá Mildred snad skutečně nemlčela z pouhé zlomyslnosti, nýbrž že snad nějaký čas před ním i ona nastoupila do stejného výtahu...

Oheň jej zžíral od chvíle, kdy jeho maso a krev byly jím již pohlceny. Věčné je utrpení stínu.
"Utekla," zpíval had.
"Ale vzala s sebou totem," odpovídal Banguma stejnou melodií.
Stravující plamen v něm nezeslábl ani o trochu. Také zde byl - tak jako v životě - přítelem nikoho...
Opět zazněl zpěv. Černý plamen se zachvíval.
Ve své tělesné existenci tento bývalý domorodý šaman nalezl prostředky a cesty, jak vzdorovat smrti. Avšak plamenné peklo mu již nedopřálo úniku. Jeho tělo bylo v okamžiku založení požáru bez duše bezbranné.5
Oheň strávil jeho tělesnou schránku a odtrhl ji od jeho astrální bytosti, nacházející se v tu chvíli na cestě mimo tělo. Od té chvíle byla jeho duše odsouzena štvát se po nekonečných stezkách snového času, zatímco její druhá část, jeho stín, se stáhl do podsvětí.
Stín a duše se oddělily, proto nemohl Esben Storm ani ve smrti nalézt mír. Byl odsouzen k nikdy nekončícímu utrpení na místě, kde čas byl beze smyslu a nedával možnost orientace.
Alespoň pro něho.
Ne však pro onu bytost, jejíž píseň se tu právě ozývala a jíž on odpovídal.
Pro stvořitele.
Pro wondjinu.
Wondjinové kdysi, před mnoha tisíci lety, v čase " stvoření", vtiskli podobu tomuto kontinentu. Zpívajíce táhli z místa na místo, stvořili všechny řeky, hory, údolí, vegetaci, zvířata a všem jim dali jména.
Po vykonaném díle se stáhli zpátky do přírody, do předmětů, v nichž ještě dnes sídlila mystická stvořitelská síla. I když se mnohé změnilo k horšímu od doby, kdy první lodě těch, které nikdo nezval, zakotvily u pobřeží a vyložily náklad lidských vyvrhelů. Těch, jejichž potomci ještě dnes zemi rabují a pustoší a nikterak nedbají své povinnosti stvoření chránit, nikoli ničit!
Wondjinové nebyli z principu ani dobří, ani zlí. Byli to duchové vymykající se jakékoli lidské klasifikaci.
Avšak ani tato zásada už nebyla spolehlivá. Prastaré zákony kolísaly.
Skoro celé století pozoroval Esben Storm dům na Paddington Street 333, kdykoli to bylo možné, také "vstoupil". Netělesně, jen ve svém astrálním bytí. Příliš dlouho však podceňoval skutečnou nebezpečnost toho místa. Síly, které tu vládly, narušily jako jediná rakovinná buňka stvořitelské dílo wondjinu a neblahým způsobem je proměnily. Následkem čehož zdegeneroval wondjina tohoto místa do podoby děsivého nebezpečí. Storm se mu alespoň krátce přiblížil. Natolik blízko, že sám sotva na stezkách snového času našel možnost, jak se ubránit pohlcení temnotou a spasit se útěkem!
To vše se přihodilo ještě před uvězněním jeho stínu v podsvětí.
A nyní mu wondjinové, kteří ještě nebyly zachváceni degenerací, poskytli šanci, v jakou už nedoufal: že mu budou pomáhat při odstraňování tohoto kontinentálního ohrožení. Měl hrát prostředníka mezi nimi a onou bytostí, jež vědomě či nevědomě byla spoluzodpovědna za tuto děsivou proměnu. Získal perspektivu nového začátku ve staronovém těle. Příslib znovuspojení duše, stínu a těla.
To byla jedna strana.
Druhá mu slibovala věčné zatracení - jemu i veškerému životu na kontinentu jeho předků - pokud nedokáže zastavit šíření choroby.
Stvořitelům bylo již dávno zcela zjevné něco, o čem ještě neměli v Sydney ponětí lidé, ani upíři:
Že totiž nejen snový čas, nýbrž i na něj vázaný reálný svět "nevěřících" jsou v ohrožení, že budou vymazány, aby ustoupily nové a daleko strašlivější skutečnosti.
Původní stvoření bylo jednou provždy zničeno, nenapravitelně.
Ale jiná, temnější varianta již číhala na okamžik, který jí umožní realizovat se.
Sydney představovalo začátek.
Rozhodně však ne konec...

Proroci vyhrožující koncem světa?

Poprvé si Macbeth uvědomila, co tato Moskowitzem ledabyle prohozená floskule znamená, když seděla už značně dlouhou dobu v pouliční kavárně nedaleko Hogarthovy galerie.

Moskowitz, veterán mezi zdejšími fotoreportéry, si provedl předběžný průzkum a zjistil z nich, že právě Walker Lane poskytuje dobrou šanci pro setkání s těmi zvláštními výplody "ducha doby".

Až dosud nebylo její čekání korunováno žádným úspěchem. A tak měla Beth nad svým capuccinem dost času, aby se pokoušela přijít na kloub důvodu, proč je Moskowitz podle svého tvrzení už celý týden čistý, tedy proč se už celý týden zdržuje jakéhokoli nikotinového jedu.

Moskowitz bez řádně dýmajícího cigára - to bylo prostě nepředstavitelné. Ale k jejímu úžasu skutečně ani během jejich společné jízdy v Bethině miniautíčku, ba ani potom, po žádném ze svých obávaných "torpéd" ani nesáhl.

"A jak došlo k tomu obrácení?"

Moskowitz si raději namísto jemného capuccina objednal hustou černou břečku, podobající se asfaltu, snad že mu černé pivo poskytovalo iluzi tekutého tabáku a ulehčovalo strasti abstinence.

"Byl jsem u strýčka doktora se strašně neústupnou chřipkou. A ten mě napumpoval léky, které se údajně nesnášejí s nikotinem. A třebaže denně polykám víc prášků, než kolik moje citlivé vnitřnosti snesou, pořád se ještě necítím fit..." Odmlčel se. Jeho pohled zaznamenal něco, co jej přimělo zmlknout.

Beth bezděky pohlédla stejným směrem.

Dva lidé tam vystoupili z taxíku, jenž vzápětí zase odjel. Muž a žena. Absolutní průměr, průměrně oblečení.

A přece byli během několika minut obklopeni chodci, kteří jim viseli očima na rtech jako očarovaní.

Moskowitz popadl fotoaparát a od boku vystřílel pár rychlých momentek.

"Toto jsou oni?" zeptala se Beth nedůvěřivě.

"Nevím," zachraptěl Moskowitz. "Rozhodně si je musíme prohlídnout víc zblízka!"

"Kdo platí?" Beth sklouzlo pohledem na šálek a sklenici.

"Zatáhněte to. Stejně to dostanete v dietách!"

Toto byla běžná reakce jejího kolegy. Však taky její otázka byla čistě řečnického rázu.

"Na toho strýčka doktora ještě zavedeme řeč," pohrozila, přece však poslušně položila na stůl dvě bankovky a zatížila je podšálkem.

Krátce nato se prodírali nashromážděným davem a zároveň zachytili první útržky kázání.

Kazatelský pár měl skutečně ty nejvšednější obličeje, avšak to, co opouštělo jejich rty, muselo budit podezření, že jde buď o nějaké zaslepené sektáře, či snad dokonce šílence, uprchlé z nejbližší psychiatrické léčebny.

"Váš Bůh je mrtev!" zachytila Beth hned jako první srozumitelnou větu právě takovouto kacířsky radikální tezi. "Váš Bůh nikdy nežil. Jste produkty snu, zapleteni do snu. Ten sen však skončí a konec se blíží!"

To říkal muž. Klidně, a přece s takovou naléhavostí, že se ani sama Beth nedokázala zcela zbavit naléhavé síly jeho absurdních tvrzení.

Tomu muži mohlo být třicet, byl tmavovlasý a pohledný. Avšak obklopovala jej jakási blíže nepopsatelná ponurost. Aura, báječně se hodící k vizím, jimiž bombardoval zástup posluchačů, který kolem něho stále narůstal.

Žena, rovněž pohledná, s dlouhými vlnitými kaštanovými vlasy, zpočátku stála vedle něho mlčky. Až když muž učinil v řeči přestávku, chopila se slova stejně uhrančivým způsobem.

"Vesmír umírá! Příliš dlouho se prohřešoval proti přikázáním života ! Příroda se mstí. Toto město se obrátí v prach! Tato planeta se obrátí v prach - a jako fénix povstane nově z popela! Už brzy! Ale jen ti, kdo znají toto tajemství a přijmou je za své, prožijí a přežijí nastolení nového řádu. Všechny ostatní pohltí apokalypsa! Nebe nad městem potemní. Vítr nabude strašlivé, zničující síly, bičující deště dopadnou na zemi, aby spláchly bezcenný život...!"

"Otřesné!" uslyšela vedle sebe Beth Moskowitze. "Otřesně patetické. Budeme se tu ještě dlouho motat? Já už mám svoje obrázky v piksle - jak jsi na tom ty s textem?"

Beth si se znepokojením uvědomila, že i ona byla na nějakou chvíli vytržena z vědomého vnímání okolí, ani ne tak obsahem těch nesmyslných vizí zániku, jako spíš sugestivním zvukem hlasu.

Teprve slova jejího průvodce ji vrátila zpět do skutečnosti.

Jako omámená si přejela dlaní po obličeji.

"Je vám něco?" staral se Moskowitz.

"Ne, nic..." Ještě jednou se pokoušela přehlédnou celý shluk. Počet zaujatých posluchačů již překročil první tucet a stále narůstal. "Chtěla jsem těm dvěma ještě položit pár otázek. Zeptat se jich, proč to dělají. Kecy -", na chvíli se zarazila, když se přistihla, že vlastně to, co slyší, zase neřadí tak úplně mezi nesmysly, "- jsou málo na to, aby se z toho dala sesmolit zpráva. Chybí mi motivace..."

"Ale Moe chce přece jenom noticku a obrázek k světu," zabručel Moskowitz nechápavě. "Nechce po nás žádné pronikání k jádru..."

"A přesto..."

Fotograf si nezdvořile zaklepal na čelo a pak pohladil foťák, který se mu houpal na krku. "Mně to stačí," oznámil. "Já mám, co potřebuji. Jestli vy tady chcete ztrácet další čas, poslužte si. Ale sama. Já v přítomnosti takovýchto týpků dostávám bolení hlavy! Ale možná to je taky z těch prášků, co beru. V každém případě mám v hlavě včelín. A tak už jdu..."

"Pěšky?"

"Taxíkem," opáčil. "Účet budu muset nějak zakamuflovat jako nezbytná vydání..."

O tom neměla Beth nejmenší pochybnost.

"So long!"

"So long," opakovala mechanicky.

Moskowitz odešel. A Beth se znovu obrátila k těm "prorokům konce světa".

A opět propadla onomu zvučnému hlasu, jenž uspával schopnost kritického úsudku nejen jejího, nýbrž i ostatních posluchačů.

Kupodivu se tu vůbec neozýval obvyklý šum hloučku. Mluvili tu pouze ti dva podivní kazatelé, střídajíce jeden druhého!

Teprve když se jejich zájem počal zaměřovat na dvě vybrané osoby z publika, začínali se ostatní pomalu uvolňovat. Také Beth pocítila, jak fascinace polevuje, i když docela nemizí. Cítila nutkání dát se rovněž do pohybu, avšak bránila se tomu a pouze pozorovala, jak se ostatní posluchači se stále ještě rozzářenými tvářemi vzdalují odtud.

A nakonec zůstali na náměstí mezi kavárnou a Walker Lane stát jen Beth, dva vybraní chodci a oba proroci konce světa.

Beth cítila, jak se do ní zařezávají dva páry očí.

"Ano?" zeptal se nakonec muž, zatímco oba zůstavší chodci stáli bez hnutí a se zkamenělými tvářemi a nedělali vůbec nic.

Beth si odkašlala, aby se zbavila knedlíku v krku. Sama nechápala, kde se v ní ta tréma vzala. Normálně bývala z docela jiného těsta. Ne nadarmo jí dali přezdívku "Macbeth" podle Shakespearovy hrdinky. Jako reportérka byla v příslušných společenských kruzích pověstná, ba obávaná. Neboť uměla být kousavá jako tarantule. A také svým "jedem" občas ochromovala nervy svých protivníků...

Dnes se však moc na koni necítila. Jako by cosi ochromovalo nikoli její "soupeře", spíš její vlastní jazyk.

"Jsem ze Sydney Morning Heraldu," řekla. "Ráda bych si s vámi trochu podrobněji pohovořila o vašich úmyslech..."

"To není třeba," zaskřípěl hlas nikoli mužův, nýbrž ženy po jeho boku. Ta proměna hlasu Beth zarazila. "Slyšela jste přece. A teď jděte. Zpracujte, co jste slyšela. Víc není co říci!"

Její společník se už mezitím obrátil ke zbylým dvěma posluchačům a tiše k nim promlouval. Tak tiše, že Beth nerozuměla jedinému slovu, a podle ní ani oba chodci na tom nebyli lépe.

A přece to vypadalo, že vnímali...

S údivem Beth zaznamenala, že je skutečně ochotna se nechat ženou odbýt tak lacino.

Otočila se a udělala několik kroků nazpět ke kavárně.

Jako by se všechen její zájem vytratil.

Když pak otočila hlavu, uviděla, že žena zastavila kolem projíždějící volné taxi.

"Sakra!" Beth stiskla zuby tak tvrdě, až to zaskřípalo. Náhle se v ní probudila její pravá povaha. Udělala čelem vzad a rozběhla se zpátky.

Než však stačila dorazit zpět na místo, kde před chvílí stála, ty čtyři osoby nastoupily do taxíku a zabouchly za sebou dveře.

Auto se rozjelo.

Beth zaklela, vzápětí uviděla jiný, samozřejmě obsazený taxík a bez dlouhého rozhodování se mu s mávajícími pažemi vrhla do cesty.

Řidič dupnul na brzdu, až to zakvílelo. Beth trhla zadními dveřmi a úpěnlivě vykřikla: "Nemůžete mi toho taxíka přenechat? Prosím vás! Je to naléhavé! Zaplatím vám padesát dolarů jako odškodné..."

Jediný zákazník ve voze, nějaká starší dáma, se po ní vyděšeně podívala, ale hned sáhla po nabízené bankovce.

"Hej!" protestoval řidič, svědek této bleskové výměny. "To přece nejde..."

Avšak druhá peněžní "nadílka" ho umlčela. "Kam?"

"Nevadila by vám menší honička se sledováním?" zeptala se Beth, sotvaže se jí podařilo trochu nadechnout a naklonila se dopředu.

"Jako ve špatné kriminálce?" protáhl řidič obličej.

"Můžete ji vylepšit, jestli přijmete!" Beth ukázala dopředu. "Ten taxík vepředu, co právě mizí... Zvládnete to?"

"No uvidíme," přes toto skeptické vyjádření přece jen šlápl na plyn. "Všimla jste si čísla toho druhého taxíku?"

"Tři šest devět," pravila Beth. "Vy nejste zdejší?"

"Děkuji za kompliment! Mě to sem zaválo z Manhattanu. Proti tamější džungli je Sydney nepatrné venkovské městečko..." Přiložil si mikrofon ke rtům a zachraptěl: "Tady centrála! Centrála volá tři šest devítku: jste volný?"

Beth se kolem úst rozhostil náznak nejvyšší úcty.

"Tady tři šest devět. Nejsem. Právě jsem vzal zákazníky. Jedu na Druit Street sto čtyřicet čtyři. Až je vyložím, ozvu se..."

Řidič se podíval do zpětného zrcátka a ušklíbl se. "Spokojena? Znám pár pěkných zkratek k Druit Street..."

"A váš kolega ne?"

"Byl by blbý. On nedostane žádné spropitné za úspěch, a čím déle mu taxametr tiká..."

Beth pochopila.

Pohodlně se opřela a pokusila si zodpovědět otázku, co se to s ní vlastně dělo. Jak to, že si pasivně nechala líbit, aby ji tak zpeskovali.

Než však stačila dospět k nějaké odpovědi, byli na udané adrese na Druit Street.

"Výškový dům," zamumlala Beth, když vyhlédla ven.

"Kolega ještě nedorazil," konstatoval řidič a nastavil ruku. "Na to vemte jed!"

Beth přidala k již investovaným bankovkám další utěšenou sumu. "Děkuji za pomoc!"

"Pro krásnou ženu udělám cokoli..."

Beth se musela při vystupování usmát. Kdybys jen věděl, pomyslila si, i když musela zároveň uznat, že tímto pěkným chlapíkem by navzdory svému jednoznačnému zaměření možná nepohrdla. Avšak její poslední - nezdařený - pokus s mužem se odehrál již před deseti lety. Od té doby se o nic podobného nepokusila.

Nenápadně se ukryla za křovím, které lemovalo chodník k výškovému domu.

A čekala.

Netrvalo dlouho a u kraje silnice zastavil další taxík. Číslo tři šest devět se jasně skvělo na nástavci se zářivkou na střeše auta. Podle očekávání vystoupily právě ony čtyři osoby, na které Beth čekala.

Nechala skupinku projít kolem sebe a zmizet v domě. Teprve pak se vydala za nimi.

Když se nejprve opatrně podívala přes skleněné dveře, viděla, jak se dveře prostředního výtahu zavřely za ženou a třemi muži. Teprve pak vstoupila Beth do vstupní haly. Očima sledovala, jak se na ovládací desce k výtahu rosvěcují a zhasínají světýlka, označující v kterém patře se výtah zrovna nachází.

Výtah vyjel bez zastavení až nahoru do nejvyššího patra.

Beth vyšla z domu a na zvoncích se přesvědčila, kdože to vlastně ve střešní přístavbě bydlí.

Isaac Marillion, stálo na tabulce. Nic víc.

To Beth prozatím stačilo.

Slunce stálo v zenitu a nemilosrdně žhnulo.

Od doby, kdy se z atmosféry ztrácela schopnost zachycovat UV-paprsky, byly problémy s ozónovou vrstvou. A "díra" nad jižní polokoulí už nabyla takových rozměrů, že slunce nepředstavovalo nebezpečí jen pro služebné kreatury, nýbrž pro kteréhokoli člověka i každého příslušníka Starého plemene.

Lilithin symbiont vlastní "kůží" platil daň nebezpečnému záření a halil svoji hostitelku od hlavy až k patě pseudolátkou a stínem. Jen při velice pozorném prohlížení z bezprostřední blízkosti by si případný pozorovatel mohl všimnout, že každý zdánlivě samostatný kus oděvu, včetně klobouku s širokou krempou, je s ostatními spojen tenoulinkými nitkami.

Lilith dávno věděla, že symbiont zjevně není s to, rozdělit se úplně. Nějaké - třebas jen vláskové - spoje mezi jednotlivými "textiliemi", jejichž podobu na sebe bral, musely být.

Symbiont ji tedy chránil před slunečním úpalem.

Avšak kdo, kladla otázku sama sobě s nádechem černého humoru, kdo ochrání symbiont?

Samotnou ji udivovalo, že je po tom šíleném zážitku na Market Street ještě naložena na žertování.

Pohled jí sklouzl na "brož", kterou měla stále ještě připíchnutou na levé straně prsou. A tkanina pod ní stále ještě vypadala jako bělavý popel...

Lilith se vrátila do Bethina bytu, avšak přítelkyni tu nenašla. Bleskurychle se rozhodla vydat se do Nielsen Parku, aby se pokusila o rozřešení hádanky, která se jí do vzpomínek vrátila v Llandrinwythu "za zrcadly". Bezprostředně před svým odjezdem zažila v divočině této přírodní rezervace absurdní příhodu, jíž vzápětí následovala druhá, podobná:

Přímo před jejíma očima jeden upír pomocí kůlu a kladiva spáchal sebevraždu!

A k dovršení vší absurdity jenom o chvíli později zastihla Beth ve svém bytě Lilith při podobném sebevražedném pokusu...!

Lilith pořád ještě nevěděla, co si o tom má myslet. Ona sama si byť jen útržkovitě nevzpomínala, že by byla natolik unavena životem, aby si sáhla na život.

Avšak dlouhou dobu si také vůbec nevzpomněla na setkání v parku. Něco se tu stalo. Něco, co její vzpomínky zatemnilo a dost možná také dalo podnět k tomu bezdůvodnému pokusu o sebevraždu.

"Jako ten upír...!"

Lilith ohrnula rty.

Stála na pěšině a hleděla nahoru do svahu, vedoucímu k plošině, kde se to vše událo.

Byl den, bylo světlo a teplo, a přece Lilith pociťovala už tady dole cosi nevysvětlitelného, něco, co jí z celého těla vysávalo všechno teplo, a snad i víc !

Zahnala myšlenky na ohrožení.

Bylo to nutné, protože strach je špatný rádce.

Pomalu se vydala vzhůru do svahu.

V nejbližším okolí se nepohyboval žádný jiný člověk. Byla sama. Sama s naléhavým pocitem, že ji něco volá.

Nohy jí ztěžkly.

Jako by byly z olova.

Nic neslyšela. Jen tu a tam pohnul vítr větví nebo zašustil v listí. Kdyby se obrátila, uviděla by moře. Avšak neobracela se. Strnule hleděla přímo před sebe. Na místo, kam ji její svaly s námahou nesly, třebaže mozek byl zásadně proti.

Už jen pár kroků a dosáhla plošiny. Do její skalnaté podlahy byly vytesány znaky, označující posvátné místo domorodců, staré snad celá staletí, možná tisíciletí.

Od Beth již Lilith věděla, že v Sydney a okolí se ještě dnes nachází na dva tisíce prastarých uměleckých děl, která domorodci vytvořili v průběhu své čtyřicetitisícileté historie. Obyvatelé tohoto čtyřmilionového města se o ně starali ne proto, aby sloužily původnímu účelu, nýbrž aby je mohli dobře zpeněžit jako lákadlo na turisty

Zde bylo jedno z oněch uměleckých děl. Ani plot jej nechránil před vstupem nepovolaných...

Lilith zpomalila ještě víc.

Přes okraj svahu již viděla podlahu plošiny i s jejími skalními rytinami, avšak v tu chvíli se prudce zarazila.

V tu chvíli se jí opět vrátil čistý rozum. (Kde asi byl předtím?).

Zírala na zem a zdálo se jí, že vidí mnohem víc než pouhé kamení a primitivní symboliku.

S temným žuchnutím padla na zem.

Ničeho víc nebyla schopna, jakmile si uvědomila paralelu mezi tím, co číhalo zde, a tím, čemu bezmála padla za oběť v domě na Paddington Street 229!

Kutálela se dolů ze svahu.

Pryč od té plošiny, kde je čerň ještě silnější, ještě ničivější, než byla ta v domě Fridayových!

Tentokrát symbiont nemusel zasahovat.

Tuto zákrutu ještě vybrala Lilith sama...

Kutálela se trním i přes jiný porost a zastavila se až dole na cestě.

Těžce odechujíc, zůstala několik minut ležet a upřeně hleděla vzhůru na svah, jako by čekala, že jí bude něco pronásledovat.

Něco...

ALE CO?

Náhle si přála, dostat zase do rukou toho Bangumu, aby se ho mohla zeptat.

Nebo rovnou Esbena Storma, jehož čím dál tím víc podezírala, že je identický s černým plamenem.

Číhalo tam nahoře snad to, co jí bylo popsáno jako "zvrhlá stvořitelská bytost"?

Tam nahoře a v domě 229 na Paddington Street taky...?

Ne, pomyslila si Lilith přesvědčeně. Ta čerň z rozbité stély nebyla ničím proti tomu tady!

Proč ji ale pak Banguma neposlal hned rovnou sem?

Celá potlučená se sebrala ze země a zamířila pryč z Nielsen Parku. A bez jakýchkoli dalších zacházek zamířila rovnou do Bethina bytu, který považovala i za svůj domov.

Jakož i za útočiště ve chvílích jako tato.

Když Lilith vstoupila do bytu, ucítila hned slabý zápach síry. Pach ji vedl rovnou do kuchyně, navíc Beth na její volání neodpovídala.

Na kuchyňském stole stál dort a v něm bylo sedm svíček. Svíčky měly velice podivný tvar, podobaly se olivrejovaným butlerům, jimž z hlaviček trčel knot.

Byly rozsvícené.

A Lilith se taky rozsvítilo.

JEŠTĚ SEDM DNÍ bylo napsáno - aby bylo každé nedorozumění vyloučeno - na dortu šlehačkou.

Krev by byla Lilith milejší.

Krev a trochu víc taktu.

"Ukaž se, ať tě můžu uškrtit!" vyprskla Lilith.

Beth se objevila mezi dveřmi. V obličeji se jí zračila zlodějská zlomyslnost. "Pokud možno ale něžně," pravila. "Krom toho nechápu tvé rozčilení. Myslím, že je skutečně na čase, aby sis začala dělat starosti, jak rozdělíš mezi své budoucí služebníky jejich povinnosti. Týden uplyne jako voda..."

Lilith se zatvářila hrozivě. Roztáhla prsty, aby se její obdivuhodné nehty proměnily v paráty, ostré jako nože, nepotřebující žádnou manikúru. Žertem škrábla jemně Beth pod hrdlem. A když nevytekla ani kapka krve, škrábnutí bylo jen velice povrchní, zatvářila se, jako by byla hrozně zklamaná.

"Můžeš si to u mě vyžehlit, když mi uděláš malou laskavost," pravila potom.

"Přijde na to jakou," zachmuřila se Beth. Pravděpodobně myslela, že Lilith potřebuje utišit svůj specifický hlad.

Avšak Lilith neměla hlad.

Alespoň v tuto chvíli ne.

"Máš přece kontakty na nejrůznější místa?"

Beth se nadmula hrdostí a přikývla.

"Ráda bych věděla všechno, co se můžeš dozvědět o majitelích domu číslo 229 na Paddington Street. Na dveřích stálo J. a H. Fridayovi..."

Beth se konečně vrátil zcela vážný výraz. "Co těm lidem chceš? Myslela jsem, že jdeš za Warnerem do čísla 333...?"

"To jsem taky šla. Nicméně na Warnera jsem tam nenarazila. Byl tam někdo jiný..." Krátce povyprávěla, co zažila.

Když Lilith umlkla, objevil se v tváři její přítelkyně nedefinovatelný výraz. "Vypadá to však, že to není jediná neobvyklá změna, která se tu udála za tu dobu, co jsme zde nebyly..."

A sama se rozvykládala o zvýšené kriminalitě, spoustě záhadných případů a konečně i o "prorocích vyhrožujících koncem světa", o což Lilith projevovala jen zcela zběžný zájem.

"Pomůžeš mi?" naléhala. "Ano nebo ne?"

"Jestli mi slíbíš, že už nebudeš zavírat oči před tím, že za týden uplyne Warnerem vymezená doba a že nás pak čeká ještě jeden problém!"

Lilith zhluboka pohlédla do Bethiných momentálně modrých očí. "Náš?"

"Jsme teď pokrevní sestry, nebo ne?" upomenula ji Beth s hraným pathosem. "Tvoje problémy jsou i moje..."

"A tvoje zase moje ?" Lilith stáhla obličej, jako by bolely zuby. "Pomoc!" vzdychla si teatrálně. "Kdo by tak chtěl

tvoje problémy...?!"

Zabzučel telefon.

Beth přešla do pokoje, zvedla sluchátko, řekla pár vět a pak se vrátila zpět, zjevně zmatená. "To byl Moskowitz. Chce se se mnou okamžitě setkat - okamžitě. Mluvil, jako by byl nalitý. Velice by mě potěšilo, kdybys mě mohla doprovodit... Chceš?"

"Svinské prášky!" zaklel veterán mezi všemi fotografy od novin v Sydney a okolí.

Originální přivítání, pomyslila si Lilith a zaznamenala - třebaže mu stála tváří v tvář poprvé -, že Moskowitz vypadá nemocně.

Ba mizerně.

Lilith se otočila k Beth, aby si z její reakce odvodila, jestli takto začíná Moskowitz rozhovor vždycky. Zřejmě ne, pokud interpretovala chování přítelkyně správně. Možná je skutečně pod drogami.

Beth je oficiálně vzájemně představila. Ale Moskowitz jen ledabyle pokynul, aby vstoupily do jeho soukromého bytu, ve kterém vládl skutečně útulný chaos.

Lilith věděla, že i Beth je v Moskowitzově soukromí poprvé. Viditelně byla překvapena bytelným a velice vkusným nábytkem. Lilith však neměla tušení, proč si její přítelkyně prohlíží tak pečlivě tapety a záclony. Ještě méně pak, proč krčí Beth nos jako větřící pes, neboť ve vzduchu nebyl žádný nepříjemný pach.

Zdálo se, že i Beth dospěla ke stejnému závěru.

A zjevně tím byla překvapena.

"Zdá se, že to skutečně berete vážně," řekla.

"Co?" zeptal se Moskowitz a vyzval je, aby se posadily na gauč.

"Ten zákaz nikotinu."

Vzdychl si. "Co by člověk všechno neudělal, aby tu Zubatou ještě na chvilku odehnal..."

Beth se na něho starostlivě zadívala. V jejích očích se objevil výraz samaritána, který se nelíbil nejen Lilith, ale naštěstí ani Moskowitzovi. "Ach, probůh," zaskučel. "Já jsem vás nevolal, abych s vámi projednal záležitosti kolem mého pohřbu! Tak špatně mi zase není! A jestliže se tu pohybuju jako čerstvě vylíhlý zombie, pak za to může ten zatracený mastičkář, který mi chce otrávit zbytek mého bytí. Jestli chcete vědět, jak se vyhání čert ďáblem, rád vám dál adresu toho dryáčníka..."

Beth udělala chlácholivé gesto. "Okay, co tedy máte tak naléhavého?"

"Chtěl bych jenom vědět, jestli mám pověsit řemeslo na hřebík, nebo jestli ti dva, co jsme je potkali před kavárnou, opravdu vypadali tak ujetě!"

"Svatá prostoto, o čem to mluvíte?"

Lilith chápala Bethinu netrpělivost. Tento Moskowitz zřejmě dokázal celé hodiny chodit kolem horké kaše, dokud úplně nevystydla, pokud ho někdo včas nezabrzdil.

Vzápětí mrštil před Beth a Lilith na stůl hromádku fotografií.

"O tomto!" Zvrátil se dozadu do křesla a přimhouřil oči jako sova. Lilith si přitom všimla, jak křečovitě zaklesnul ruce do sebe, aby skryl jejich třas.

A náhle tušily Beth i Lilith, že to rozhodně nebudou jenom ty prášky, které proměnily Moskowitze v uzlíček nervů.

Naklonily se dopředu a prohlížely si ty prapodivné obrázky.

"Proroci" na nich vypadali jako černě zahalené figuríny z výlohy, v jakých by nikdy nemohl pulzovat jakýkoli život. Jejich "povrch" (Lilith se zdráhala jen pomyslet, že by to mohla být kůže), byl bez chloupku a hladký, jako extrémní teplotou roztavený a opět vychladlý kámen. A přece působil na všech obrázcích tak... ohebně. Hebce. Pěkně...!

"Jak jste to udělal?" zvolala Beth súžasem. "To... to přece nejsou oni!"

"Samozřejmě že to nejsou oni," přisvědčil Moskowitz a horní ret se mu zaleskl drobnými kapičkami potu. "Ale co tedy jsou? Všichni lidi okolo jsou zachyceni docela normálně. Jenom ti, o které jde hlavně, vypadají, jako by rovnou vyskočili z uhláku - a na všech obrázcích!"

"Pak to tedy není ve fotografiích..."

Beth si to zamumlala jenom pro sebe. Ale Moskowitz dnes zřejmě dokázal zachytit i ty nejtišší zvuky. "No, to se mi ulevilo... Ale vlastně vůbec ne! K čertu, ta spolupráce s vámi je čím dál větší sranda! Naposledy ta podivná ‚mapa', o které dodnes záhadně mlčíte, pak ty tajemné případy vražd, kterými jsme se zabývali, když byla Paddington Street ještě uzavřená - vzpomínáte si...?"

"Letmo," odpověděla Beth vyhýbavě. Lilith zachytila její úpěnlivý pohled, ale pořád ještě váhala, zda má Moskowitze zpracovat po svém.

Znovu a znovu zkoumala ty snímky.

"Máš nějaké vysvětlení?" slyšela Bethinu otázku. A jak pak šeptem dodala: "Upíři?"

"Upíři?" Moskowitz byl skutečně ve formě. Nebo mu snad ten mix z prášků, kterými ho oblažil jeho doktor, jako vedlejší účinek poskytl obrovské zostření smyslů...

"Ne," řekla Lilith, aniž by si všímala Moskowitzovy otázky.

"Co tedy?"

Lilithin zájem o Bethin prorocký párek téměř okamžitě vzrostl o sto procent, ačkoliv se jí i nadále problémem číslo jedna jevilo setkání s Bangumou a to černé světlo v domě na Paddington Street 229.

"Nevím. Ale mohu se pokusit to zjistit..."

V Bethiných očích se podivně zablesklo.

"Co je?" zeptala se Lilith.

"Nic," mávla reportérka rukou. "Jenom mě tak něco napadlo..."

"Potěšující."

Beth si její poznámky nevšímala. Obrátila se přímo na Moskowitze, který se ne právě přívětivě díval na jejich tajnůstkářství.

"Stěžoval jste si na Walker Lané na bolest hlavy."

Přikývl.

"A jinak jste si ničeho nevšiml?"

Zavrtěl hlavou. "Kam míříte? Vybalte to, než vás i s tou vaší přítelkyní vyhodím za dveře. Opravdu se necítím právě nejlíp."

Beth nedbala. "Něco jako ovlivnění," řekla. "Já například jsem byla z těch jejich proroctví docela mimo, i když se mi teď s odstupem jeví jako dokonale idiotské bláboly..."

"No a?" zeptal se hrubě. "To se vám nestává častěji?"

Zdálo se, že Beth je ochotna odpustit mu i toto. Zřejmě se ohlížela na stresovou situaci, ve které se Moskowitz bezpochyby nacházel.

"Občas - ale ne v tomto měřítku. Takže nic?"

"Nic jsem na sobě nepozoroval!" zavrčel.

Lilith opět zaznamenala úpěnlivou prosbu v Bethině pohledu.

Tentokrát se nechala obměkčit. Nevěděla sice přesně, co tím její přítelkyně sleduje, ale sama mezitím počala být zvědavá, jestli jí Moskowitz dokáže odolat.

Zkouška byla jednoduchá.

"Přineste všechny peníze, které doma máte, a položte je před nás na stůl!"

Žádný normální člověk by nereagoval na tak otevřeně formulovanou výzvu dobrovolně kladně.

Moskowitz vstal a vrátil se zpátky, teprve když přehrabal několik zásuvek, oděvů a peněženku. Mnoho toho nebylo, co - zejména v drobných mincích - před ně rozložil. Avšak bezpochyby to znamenalo, že reaguje na hypnózu.

Když opět padl do měkkého křesla, přikázala mu Lilith ukázáním na znepokojující fotografie: "Negativy!"

Znovu vyšel z místnosti a vrátil se s několika celuloidovými pásy.

Beth je na místě zkontrolovala a přikývla.

"Okay," řekla Lilith a sbalila i fotografie. "A teď vrátíme panu Moskowitzovi opět nedotčenou paměť a vrátíme mu víru v normálnost tohoto světa..."

Když opuštěly fotografův byt, měl jeho majitel, co se týče událostí posledních hodin, doslova "okno".

Později bude přísahat na to, že všechny snímky, které udělal na Walker Lane, z nějakých nevysvětlitelných důvodů osvětlil a vyhodil. Na návštěvu těch dvou žen, z nichž jednu sem sám pozval, si už nikdy nevzpomene...

Tasmánie

Kopali, měřili, fotografovali, brali vzorky, spřádali teorie, zavrhovali teorie a nové vymýšleli - ale nakonec pokaždé dospěli ke stejnému výsledku:

Stáří tohoto velkého huonu s jeho výhonky, kořeny a odnožemi, což vše považovali za les, se i při nejopatrnějších odhadech pohybovalo za hranicí deseti tisíc let...!

"Nemožné!" bylo nejpoužívanější slovo, které při všem nadšení ze svého objevu oba biologové, snažící se o serióznost, měli v ústech. Porovnávali zdejší rozlohu s rychlostí růstu běžných huonů, z čehož odvozovali ono fantastické stáří. Zároveň se však oba shodovali v tom, že skutečný věk, změřitelný nejmodernější technikou, by mohl být snad i několikanásobně vyšší...

"Chápeš vůbec, co to znamená?" zeptal se Gravis při jedné z mála přestávek. "Jsme narozeni pod šťastnou hvězdou! Jsme objevitelé, a tak si teď můžeme vybírat práci i spolupracovníky. Každý po nás sáhne všemi deseti...!"

Tira Fairchildová však měla momentálně jiné myšlenky. "Mě mnohem víc fascinuje to, že tento gigant mohl existovat už v dobách, kdy ještě země byla podle domorodého náboženství plochá a prázdná - anebo právě tehdy, kdy stvořitelští, duchové počali tvořit život, světlo a teplo..."

"Tys měla vždycky sklony k metafyzice," usmál se Tyler Gravis.

"No a? Považuji představu, že tu vlastně přikládáme ucho na tep stvoření, za skutečně fascinující. Tento strom byl snad svědkem stvoření světa...!"

"S touto logikou bys musela brát doslova i Bibli a její vyprávění o stvoření," namítl. "Já také znám ten mýtus o snovém času, ale jsou to pro mě jen nábožensky přibarvené legendy. Náš objev je však jiného kalibru: pro každého, kdo se sem bude trmácet, je viditelný a hmatatelný. A je - fantastický!"

Tira se zamyšleně usmívala.

Tyler Gravis se choval jako malý chlapec, kterému právě řekli, že mu patří vlastně celý svět.

"Kdy vyrazíme zpátky, abychom tu senzaci zveřejnili?" zeptala se.

"Pokud možno ještě dnes. Avšak nejprve ještě jednou prověřme všechny eventuality, aby se z té naší senzace ještě nakonec nevyklubala novinářská kachna, která by nás zesměšnila navěky!"

"Nevěděla jsem, že máš ještě takové pochyby..."

"Taky nemám. Ale jsem opatrný. A taky až se vrátíme do Bostonu, musíme postupovat velice opatrně, aby ještě

někdo neslízl smetanu za nás. Závistivců bude dost..."

Na okamžik se v Tiřině pohledu objevila starost.

Pak v ní však opět zvítězil optimismus a záhy se přenesl i na Tylera Gravise. "Dejme se do toho! Ať můžeme tu naši ‚nesmrtelnou slávu' vzít pořádně šturmem!"

A tak taky bylo.

Fotografovali, odebírali - třebaže to vyvolávalo stále malé otřesy země - vzorky, všemožně potvrzovali své přesvědčení, aby pak nakonec ještě ve spěchu sbalili ruksaky. S troškou štěstí mohli výstup zvládnout do večera a zítra ráno chytit první nájemné letadlo, které poletí ze západního pobřeží Tasmánie směrem na Sydney. Poslední let odtud do USA už pak sotva přinese nějaké potíže. Pokud by i ten proběhl hladce, mohli by svá objevitelská práva zabezpečit během čtyřiceti osmi hodin. O zbytek by se pak už postarala příslušná místa, která budou chtít získat z této senzace svůj díl smetany...

Všechny tyto sny se však rozbily o realitu rychle a brutálně.

Tira, která se rozběhla jako první, vzápětí za svůj entuziasmus jako první zaplatila.

Nejprve považovala svůj pád za náhodné zakopnutí o přehlédnutý kořen. Když jí však Tyler přispěchal na pomoc, oba uviděli, že se jí jeden z výhonků, vykukujících všude kolem ze země, jako smyčka pevně stáhl kolem levého lýtka - a stahoval se víc a víc!

Tiřin příští výkřik byl již vyvolán rezavou bolestí.

"Co?"

Gravis jednal rychlostí myšlenky a vytáhl z pochvy na opasku nůž. A aniž by přemýšlel proč a jak, přeřezal výhonek.

V tu chvíli se země otřásla dosud nepoznanou silou.

Gravis a Tira se svalili na zem, zoufale se snažili udržet na všech čtyřech, zatímco se země pod nimi vzdula jako ze spánku vytržená obluda a mocně je odmrštila několik metrů směrem, odkud právě vyšli.

Se spoustou pohmožděnin, avšak s kostmi celými, zůstali ležet a vyčkávali, dokud třesení pomalu neodezní.

A i když znovu zavládl klid, báli se pohnout.

"Co - to má - znamenat...?" sklouzlo Tiře ze rtů.

Gravis poznal z tónu jejího hlasu, že myslí na to samé, co on - a že mají zřejmě oba pravdu.

Třebaže to vypadalo tak absurdně.

Ještě absurdněji, než jak mohla působit jakákoli rostlina stará tisíce let...!

"Zřejmě," odpověděl zastřeně a se zřejmými rozpaky, "si nás to zamilovalo. Anebo to nechce, abychom odešli a prozradili někde jeho existenci..."

"To?"

"Ten strom," řekl Gravis přiškrceně. "Obávám jsme, že jsme jeho...zajatci - nebo ještě něco horšího..."

Na město se snášel počínající soumrak, když Lilith dosáhla svého cíle v Druit Street. Jen nad všechny okolní obytné i obchodní mrakodrapy čnějící Sydney Tower ještě odrážel v nejvyšší třetině své výšky zbytek skomírajícího světla.

Dvacetipatrový činžovní dům, který jí Beth popsala, mu nemohl konkurovat. Při pohledu vzhůru, na samý vrchol tohoto skleněného a betonového monstra, mohla spíš jen vytušit přítomnost přistavěného střešního bytu. Ležel poněkud dál od okraje střechy a ze všech stran byl obklopen pásem z rostlinné zeleně, jež musela stát víc než řadový domek někde na městské periferii.

Isaac Marillion byl bohatý muž.

Podle toho, co Beth vypátrala, byl jeho otec vůdčí osobností při výstavbě tohoto, ale nejen tohoto výškového domu. Krátce po jeho dokončení otec zemřel a svému synovi zanechal kromě luxusního střešního přístavku na vrcholku výnosného činžáku také bezpochyby slušně velký "balík".

To Lilith nezajímalo.

Ji zajímalo jen to, co spojuje Isaaca Marilliona s těmi dvěma podivíny, hlásajícími konec světa, kteří přivedli Beth až sem.

A kteří na Moskowitzových obrázcích vůbec nevypadali jako lidé.

Přišla sem, aby tomu přišla na kloub. Beth jí slíbila, že se mezitím pokusí získat co nejvíc informací souvisejících s domem číslo 229 na Paddington Street.

Lilith zamířila ke vchodu do budovy.

Na "brož" si už mezitím jakžtakž zvykla, třebaže jí stále bylo záhadou, že se symbiont nikterak nesnaží ji ze sebe setřást.

Stejně jako ona sama - a už to bylo dost zarážející, jestliže ani v náznaku netušila smysl a účel tohoto "šperku". Banguma se jí už neukázal...

Ještě dříve, než Lilith vstoupila do domu, ucítila, jak jí na tvář dopadlo něco vlhkého a studeného.

Pohlédla k obloze, která se nad městem zatahovala temnými mračny, a nevěřila svým očím.

Je to možné, aby to byl opravdu... sníh?

K zemi se snášely jednotlivé sněhové vločky.

V Austrálii nyní vládlo pozdní léto, avšak už nějaký čas se dalo sledovat, že počasí má čím dál groteskněji rozmary.

Lilith zavrtěla hlavou a vešla do vstupní haly.

Hned na prahu ji přivítala podivná atmosféra.

V hale byly tři paralelně umístěné výtahy, avšak jen prostřední mohl vyjet až na střechu. Všude bylo prázdno a

pusto. Na obytnou budovu tohoto řádu tu vládlo ticho až strašidelné.

Sotva Lilith přistoupila k výtahu, jeho dveře se ochotně otevřely.

Kabina byla decentně osvětlena.

Lilith hledala pohledem skrytý senzor, který zareagoval na její přiblížení. Ale nenašla jej.

Pouhý krok před otevřenou kabinou se zastavila.

V tu chvíli měla pocit, jako by se kostěný totem, který získala ve Stromově krámku, nějak proměnil. Ale při podrobnější prohlídce nemohla na nic přijít.

Kabina byla stále otevřená.

Lilith sama nechápala své váhání. Rozhlížela se kolem, ale kromě ní tu v hale stále nikdo nebyl. A ani nikdo nepřivolával tento nebo některý z dalších dvou výtahů z vyšších pater...

To bylo víc než nezvyklé.

Lilith ustoupila o krok.

Mýlila se, nebo skutečně osvětlení v kabině zjasnělo?

Lilith ustoupila ještě dál.

Dveře výtahu by se normálně měly nyní zavřít - věděla, že mechanismus takto funguje. Ale zůstaly otevřené, jako by chtěly Lillith pohnout k tomu, aby konečně nastoupila.

Šílený nápad.

Lilith věnovala pozornost výtahům napravo i nalevo. Z nich na ni nepadal žádný podivný pocit, ale když je jeden po druhém vyzkoušela, nedočkala se žádné reakce. Kabiny vězely někde v útrobách budovy a nebylo možno je přivolat. Každý návštěvník byl tak doslova přinucen použít prostředního výtahu...

Ale Lilith si nechtěla nic nechat vnutit. Spoléhala se na svůj cit, a proto se raději vydala poněkud stranou k nenápadným dveřím, na kterých bylo napsáno vybledlým písmem Schodiště.

Schody byly ponořené do hluboké temnoty. Nebyla tu žádná okna a osvětlení nefungovalo. Toto by už určitě, pomyslila si Lilith, přesvědčilo každého druhého, aby přece jen použil jediný fungující výtah...

O důvod víc, proč to neudělat.

Jí tma strach nenaháněla. Co bylo pro obyčejného člověka jen sotva zachytitelný zbytek světla, pronikající sem škvírami ve dveřích v mezipatrech, jejím očím zcela stačilo. Pohybovala se se stejnou jistotou jako za světlého dne. Jen lehce narudlý závoj před očima jí připomínal, že se její smysly "přepnuly".

Dobře věděla, co má před sebou za dřinu.

Dvacet pater, to už vyžaduje slušnou kondici. Ale tu konečně měla. Aniž by se zadýchala, měla zakrátko za sebou prvních osm pater. Čísla napsaná na každé úrovni na dveřích výtahu, jí usnadňovala orientaci.

A třebaže se necítila nijak vyčerpaná, rozhodla se Lilith ke krátké odbočce.

Opustila schodiště, vstoupila do chodby - a zděsila se tu nad obrazem zkázy.

Chodba byla poseta rozbitými drobnými kousky nábytku, váz, elektrických přístrojů, hlínou vysypanou z květináčů, rozcupovanými rostlinami, skleněnými střepy a zbytky jídla, což všechno se smíchalo do jediné ohavné masy!

Vypadalo to, jako by tu tábořili vandalové.

Třebaže měla Lilith jistou "předtuchu", v prvním okamžiku jí takový rozsah zkázy doslova vyrazil dech.

Potom si ale všimla otevřených dveří asi uprostřed dlouhé chodby. A téměř v tu chvíli bylo tíživé ticho naráz rozerváno zvukem televize nebo rádia, puštěného na maximální hlasitost.

Lilith překročila barikádu z odpadků a zamířila ke dveřím.

Ve zpustlém křesle seděl zpustlý chlap před puštěnou televizí a ovladačem jako pistolí mířil na obrazovku, na které se právě pěstmi zpracovávaly dvě postavy, které se mu tuze podobaly. Na pozadí hořela benzínová pumpa.

Muž si nejprve Lilith vůbec nevšiml. Jeho rozervané šaty a také částečně odhalená kůže byly samá zaschlá krev, jež pocházela z četných, zjevně však nikoli nebezpečných poranění.

Náhle muž otočil hlavu. Z jeho pohledu vyzařovala debilita, z koutku úst stékala žlutá slina. Chvíli tupě na Lilith zíral, pak prudce trhnul rukou, namířil na ženu ovladač a vyprskl "Beng!" , což však zaniklo v pekelném řevu televize.

Se zklamáním idiota pak ještě dodal: "Hej, mělas padnout! To neplatí, když zůstaneš stát...!"

Lilith došla až k němu. Potlačila ošklivost a odpor, třebaže měla pocit, že se jí tyto dva pocity rozlézají po kůži jako nějaký hmyz.

"Co se to tu děje?" zeptala se, vykroutila mu ovladač z ruky a vypnula zvuk.

Náhle se rozhostivší ticho zřejmě televizního blázna úplně vyvedlo z míry.

Pak se však svým pohledem přisál k jejímu poprsí. Pouze pohledem. Víc by mu Lilith nikdy nedovolila.

Pak se náhle začal puberťácky chichotat. " Co se tu děje?" Přešel v bublavý smích, který chvílemi nabýval podoby dusivého záchvatu.

Vypadalo to, že není v jeho silách se uklidnit a že každou chvíli musí spadnout z křesla. Na okamžik se mu podařilo po jistém potácení a snaze udržet rovnováhu udržet se na nohách, než se však opět plnou vahou svalil nazpátek a začal kňourat jako děcko.

"Co se tu děje?" Lilith ho uchopila za ramena a rozhodla se nebrat si už nadále servítky. Zmítal se v jejích rukou bezvládně jako loutka. "Kdo tady má na svědomí tu strašnou spoušť?"

Třebaže naprosto nechápal, proč se ho na to ptá, odpověděl přerývaně: "Já... a ti druzí...všichni tady..."

"A proč?"

Tato otázka ho už nadobro porazila. "Proč?" opakoval slabomyslně.

Lilith ho pustila.

"Znáte Isaaca Marilliona?" zeptala se, třebaže vůbec nedoufala, že jej vytrhne z jeho apatie.

A když se skutečně žádné odpovědi nedočkala, vtiskla mu znovu ovladač do dlaně a opustila byt. Aniž by zaklepala u dalších dveří, aby se přesvědčila o poměrech za nimi, vydala se znovu nahoru po schodišti a prošla další poschodí od devátého do patnáctého.

Tam ji dobře známé zvuky přiměly, aby riskla nové nahlédnutí do chodby.

Chodba, na které se ocitla, nebyla nikterak zpustošená a jen minimálně znečištěná. Zato měla Lilith pocit, že vstoupila přímo doprostřed obrovského mejdanu s grupensexem. Dveře všech bytů byly otevřené a přímo na chodbě se po sobě váleli muži a ženy všech věkových kategorií.

Lilith pátrala pohledem po dětech, nenašla však ani jediné. Lilith si uvědomila, že kupodivu ani v osmém patře nenašla jedinou stopu přítomnosti dětí.

Podařilo se snad jim jediným utéci ještě v pravý čas před tímto hromadným šílenstvím? Pak bylo ovšem nepochopitelné, že se tu ještě neobjevila policie a nepokusila se nastolik pořádek.

Jako na Paddington Street 229...

Ta myšlenka se mihla Lilith myslí jako slabé bliknutí. Několik minut procházela chodbou a byty, které byly naplněny těly, kopulujícími do úpadu v těch nejneuvěřitelnějších polohách. Teprve když se přesvědčila, že tu skutečně nikde není jediné dítě, obrátila se k tomu mumraji zády.

Byla nyní rozhodnuta se už nikde nezastavovat a zamířit rovnou ke svému cíli - střešní přístavbě - a chvatně se hnala po schodech nahoru. Avšak v osmnáctém patře opět své předsevzetí porušila.

Výkřik, jenž ji tu zastavil, neměl nic společného s milostnou rozkoší.

Byl to výkřik smrtelné úzkosti a bolesti!

Rozrazila dveře a doslova se vřítila do chodby.

Jen několik kroků od ní ležela na zemi zmítající se ženská postava, nad ní se skláněl jakýsi neurvalý šílenec a opakovaně na ni dorážel kuchyňským nožem. Krev se už rozlévala pod ženiným tělem do veliké louže. Krev byla i na stěnách, přičemž bylo dost pochybné, že by všechna mohla patřit jen té jedné ženě.

Řešením podobných otázek se však Lilith nezdržovala. Byla scénou, která se jí odehrávala před očima, otřesena. Současně jí bylo s konečnou platností jasné, že právě tato budova musí být zdrojem všech těch výstředností, které zaplavily město. Pramenem sílícím, čím výš stoupala...

Lilith se vrhla na šíleného rozparovače a strhla ho z těla jeho oběti.

Na podlaze se odehrál krátký zápas, ve kterém měla brzy navrch. Byla silnější. Silnější než tento blázen, jemuž z očí tryskala čirá nenávist. Pokoušela se vzít mu nůž, když v tu chvíli provedl nečekaný obranný pohyb a sám sobě zarazil čepel do hrdla.

Všechen jeho odpor v tu ránu polevil.

Lilith viděla, že jakákoli pomoc je marná. Pustila ho a pospíchala k ženě, jejíž křik už dávno utichl. Když se k ní sklonila, viděla už jen skelný pohled.

Také žena byla mrtvá.

A náhle uslyšela přes zavřené dveře všech bytů hádavé, agresivní hlučné hlasy.

Nemohla se starat o každého.

Musela k prameni Zla.

K přístavku...?!

Když proběhla devatenáctým patrem, pocítila náhle stejný pocit jako v Nielsen Parku. A jako v domě číslo 229 na Paddington Street. Pocit strašlivější než vědomí, že běží vstříc jisté smrti...

Ne! Vrať se!

Kdo to byl? Poslední jiskřička rozumu?

Symbiont?

Či snad něco cizího, jako třeba ta "brož" na jejích šatech...?

Ne, totem to nebyl. Lilith naopak měla pocit, že z něho pochází to, co ji pudí jít dál a nevracet se, nýbrž vytrvat a vystavit se nepřátelskému vlivu, který získal vládu nad touto budovou!

"Sakra!"

Kletba jí sama od sebe sklouzla ze rtů.

Nesnášela být "ovládána".

Vzápětí došla na úroveň střechy a její kletby nabyly na důraznosti. Měla pocit, jako by překonáním posledních schodů prorazila jakousi blánu - neviditelnou, avšak hmatatelnou hranici, za kterou mizela všechna realita a kde nebylo vůbec nic z toho, co znala.

A přece tu byly podobné dveře jako v předcházejících patrech.

Avšak jakmile se před Lilith dveře otevřely a ona, jakoby postrkována vstoupila do luxusního a na první pohled normálního obytného prostoru, náhle se všechno proměnilo.

Kostěný totem opředl celé Lilithino tělo popelavou aurou a ona v tu chvíli zaznamenala VOLÁNÍ, jemuž podobné - i když mnohem slabší - zaslechla snad v domorodé svatyni v Nielsen Parku.

Jakési vábení.

Ale kdo či co ji to vábí?

Rozběhla se dál přímo přes zdánlivý koberec.

Dveře za ní zmizely, jako by je nějaká všemocná bytost vygumovala. Totéž se vzápětí přihodilo i s výtahem, ústícím přímo uprostřed bytu. S částí stěny, nábytkem, podlahou, stropem...

Když se Lilith obrátila, ztuhla jí rázem krev v žilách.

Nicota se přezírala přímo k ní, vzdálenější části pokoje již pohltila, a to tak, že prostě přestaly existovat!

Stála jako ochromená a uvědomovala si, že svým příchodem až sem se dopustila strašlivé, neodčinitelné chyby.
Kam teď měla utéci?
Proti čemu bojovat?
Bylo to pouhé neuchopitelné Nic, rozkládající a nenávratně pohlcující nejen tento přístavek, nýbrž i vše, co se nacházelo pod ním, nad ním i kolem něho.
Nábytek, betonové zdi, dveře, okna, vše mu padalo za oběť.
A taky...
Já! blesklo hlavou Lilith, ochromené pocitem hrůzy a bezmoci.
Nicota se plížila k ní. Ještě stála na posledním zlomku reálného světa jako na ledové kře uprostřed moře.
A pak jí zmizela i ta poslední opora pod nohama.

Quilpie, Queensland
Již se setmělo, ale nad buší visel obrovský měsíc. V jeho stříbřitém světle se pohybovaly obrysy asi dvou tuctů lidí, kteří se shromáždili na úpatí temně rudé skály, tyčící se strmě nad krajinou.
Na první pohled to byli lidé nejrůznějšího druhu.
Muži i ženy, jen děti žádné.
Jediné, čím se od sebe neodlišovali, byly jejich bosé nohy.
Nikdo neměl žádnou obuv, třebaže to v buši nebývá právě nejvhodnější. Stáli bosí na písčité zemi a čekali.
Čekali už několik dní a snad ještě budou muset čekat dál. Všichni sem dorazili, aniž by chápali hlubší smysl své pouti. Ti všichni byli kdysi mrtví a přece v zajetí strašného snu, jenž bránil jejich masu v rozkladu a myšlenkám ve vyhasnutí.
Ten sen byl nyní tentam, smrt byla z jejich těl vyhnána, a přece nebyli zcela svobodní.
Stále ještě byli služebníky.
Jen jejich pán se změnil.
O tom, co v nich dřímalo, neměli potuchy. Jedno však cestou poznali, totiž že jim sotva někdo odmítne splnit nějaké přání. Všude je lidé ochotně brali na kus cesty do svých aut, poskytovali jim přístřeší na noc a dávali jim jídlo. Zpočátku jim to nebylo nikterak nápadné, avšak když si nyní našli tu a tam příležitost povykládat si, poznali, že ty drobné příhody musejí mít nějaké zvláštní pozadí.
Nežili ve světě plném lásky k bližnímu. A přece se všichni dostali až sem, ačkoli měli hluboko do kapsy, (někteří ji měli naprosto vysypanou), a neměli ani jiné šaty, než ty na sobě.
Nyní byli tady...
Quilpie, nejbližší osada, ležela odtud pět mil na sever. Kdyby nebyla v cestě tato monolitní skála, byla by přes pláň vidět světla vesnice.
Nikdo z nich nedokázal odpovědět na nejnaléhavější otázku: proč jsou tu?
Zůstali však všichni.
Potravin měli dost, aby tu vydrželi celý týden. Nejhorší denní vedra trávili ve stínu skalního převisu, kde byla dokonce i díra plná vody. Nikdo je tu neobtěžoval.
A přece by bylo pohodlnější čekat raději v Quilpie. Jistě by jim nikdo přístřeší neodepřel.
Jenže Quilpie nebylo místem setkání.
To místo leželo zde.
Přesně zde.
A tu všechny z jejich letargie vytrhl jakýsi hlas: "Tady jste v nebezpečí - nesmíte tu zůstat!"
Muž, který řekl tato slova, se tu objevil tak náhle, jako by vyrostl ze země. Byl urostlý a štíhlý a docela nahý, což bylo i v slabém světle měsíce jasně vidět, ale nikomu to nevadilo.
"Znáte mě," pokračoval. "Jsem jako vy, avšak moje úloha je jiná!"
Uklidnili se. Vzrušení opadlo. Všichni naslouchali, jako by měli jistotu, že všechny jejich otázky budou i bez zbytečného vyptávání zodpovězeny.
"Za pět dní," pravil nahý muž s obličejem nehybným jako maska, "se tu máte sejít s Lilith. Avšak od doby, kdy jste dostali příkaz, se mnohé nepředvídatelně změnilo. Vaše stopa byla zachycena. Měli byste odsud zmizet. Na tomto kontinentu už pro vás není bezpečné žádné místo..."
A pak jim oznámil nové místo, kam se mají neprodleně odebrat.
Řekl jim také, jak se tam nejrychleji dostanou.
O hodinu později bylo místo na úpatí skály osiřelé.
Až na muže, který přišel: Jeffa Warnera.
A jenž nyní odcházel tam, kam směřovali i oni - pouze jinou cestou.
Země, na níž stál, se otevřela a stáhla ho zpět do svých útrob, jako nějaký kořen nebo výhonek. Odtud pak putoval k tomu mohutnému organismu v horách tasmánského ostrova, odkud předtím přišel...

Sydney, Nielsen Park
Píseň utichla.

Také zde, na skalnaté plošině, na níž se zde v temnotě noci zrcadlily prastaré vyryté symboly.
Všude kolem ležel sníh, jenž toho večera napadl. Vrstva silná na jeden prst.
Prst...Áááno...!
Jeden prst po druhém vylézal z tvrdého kamene, tvaroval a rozdmýchával popel, jenž tu napršel před několika týdny, až se konečně objevila černá, zuhelnatělá ruka a černá, zuhelnatělá paže a sbalená pěst - jako při vyhrůžce - se vztyčila proti nebi.
Náhlý pokles teploty odradil všechny běžné návštěvníky parku, kteří jinak přicházeli i v noci.
ŠKODA...
Hukot blízkého moře tvořil jedinou zvukovou kulisu.
Objevila se druhá ruka, druhá paže. Potom hlava a ramena. I ony byly jakoby spálené či seškvařené. Temné jako uhel. Tvrdé a přece pružné. SILNÉ.
Ruce se vzepřely proti skále, takže to vypadalo, jako by z ní zbytek těla vyrůstal.
Pomalu.
Opatrně.
Bylo zapotřebí celé věčnosti, než se opět shromáždily všechny rozptýlené pozůstatky upíra, pronikly skálou, uspořádaly se podle svého kódu a nasákly do sebe to, co spočívalo již dlouho ve skále.
Tuze dlouho...
Nyní bylo vše dokonáno. Nyní byl wondjina pohyblivý.
Zrekonstruovaný dílek po dílku jako miliardové puzzle, až nakonec povstal opět jako jediný celek.
To, co se nyní oddělilo od kamenné podlahy na plošině a vydalo směrem ke středu města, mělo s upírem, jenž se na tomto místě sám probodl, jen vzdálenou podobu.
Ale to stačilo.
Stačilo k tomu, aby mohl vyjít z žaláře, ze kterého by bez "nosiče" nikdy nevyšel.
Temná postava se cítila být neodolatelně přitahována tam, kde na ni čekali jiní stejného druhu.
Kde se shromažďovali, aby dali zaniknout tomuto městu a kontinentu v bouři nového stvoření...
UŽ JDU! vysílal poselství. UŽ JDU...!
NE!
To odmítnutí jej zasáhl plnou silou.
Dokud nepochopil, proč jej ostatní zarazili.
Musel se nejprve vydat na jedno místo, kde jiný wondjina ještě neporozuměl znamením doby, pročež musel být "napraven"!
Bez nejmenšího zaváhání se černá sklovitá postava obrátila k rozbouřenému moři a kráčela po vodě, jako by to byly pevné desky...

Beth vzhlédla od svého redakčního psacího stolu - a strnula.
Kdykoli se Moe Marxx přibližoval s takovýmto výrazem, podobal se ledovci.
A pak se ohlásila "doba ledová".
"Zasmál jsem se už víc od srdce!" vybafnul a strčil jí pod nos list papíru, jenž svíral v pěsti. "Už se zase jednou ukázalo, jak je cenná moje zásada, že nejde nic do tisku dřív, dokud to nepovolím a nepodepíšu já. Jinak by mi váš mistrovský výkon snadno proklouzl..."
Prstem poklepal na papír, jenž vypadal naprosto nevinně.
To už Beth patřičně dopálilo. "Vůbec nechápu, co máte na mysli..."
Zatím ještě neměla vůbec příležitost si přečíst, co je na papíře.
Nyní to tedy dohnala.
Moe Marxx jí k tomu dopřál deset vteřin.
Dost na to, aby Beth zmizela všechna barva z tváře,
"To - to není ode mě!"
"Ach tak? A od koho tedy? Od Moska? Od toho jsem -"a Marxxova tvář se nalila barvou, " - nedostal ani poštovní známku, natož pak fotografii! Málokdy mi přes sítnici přejde něco tak mizerného, jako je tento reklamní text nějaké sekty!" vybuchl na závěr. "To jste vážně chtěla protlačit do našeho ctihodného listu?! To by bylo nejen nezodpovědné, nýbrž nanejvýš - trestuhodné!"
Nikterak se neostýchal nazývat věc pravým jménem.
A měl pravdu!
Beth pocítila, jak ji studená ruka sevřela srdce.
Četla text znovu, poznávala svůj styl i své typické výrazy, které dokazovaly, že tato zpráva o "vyhrožujících prorocích" je od ní...
... avšak sama se děsila nekritické tendenčnosti, jež z něho vyplývala!
Podle něho se ona sama ukazovala jako přívrženkyně a zastánkyně těch absurdních předpovědí o konci světa!
Nepochopitelné...
"Co můžete říci na svoji obhajobu?" Její zmatek zřejmě poněkud oslabil útočnost Moe Marxxe.
"Nic..."
Měla snad říci, že si ani nevzpomíná, že by takový text kdy psala?

"Nic? Aha." Opět přeladil. "Tak si ten pamflet račte dát za rámeček a pověste si ho nad postel, abyste se mohla kdykoli podívat, jak určitě nemá vypadat nezaujaté zpravodajství... Ještě si promluvíme! Mezitím si rozmyslím, co s vámi dál...!"

To neznělo jako pouhé plané vyhrožování vyhazovem - Marxx to myslel zatraceně vážně!

Co však Beth na tom štvalo nejvíc, bylo to, že by sama nejednala jinak, kdyby jí někdo jako šéfce podstrčil takový blábol!

Bílá jako stěna čekala, až Marxx opět zmizí ve své dokonale obesklené kanceláři, posměšně přezdívané jako "terárium".

Ve chvíli, kdy to chtěla pro dnešek sbalit, zatelefonoval jí někdo, na koho už dlouho čekala.

Phil Asgard, její informátor, nikterak bezproblémový, který jí už před několika hodinami poskytl nějaké údaje ve věci kolem Isaaca Marilliona, jí nyní nabízel možnost nahlédnout do obsáhlého fasciklu případu zmizelých majitelů pozemku číslo 229 na Paddington Street.

Za přijatelný, tedy nulový tarif.

Jednou byl Asgard dotěrný a žádal si za své služby odměnu v naturáliích, avšak Beth mu předvedla své znalosti sebeobrany a od té doby mezi nimi vládla zvláštní směs lásky a nenávisti. Asgard nestál o nějaké mizerné peníze - o to víc byl vysazen na sociální kontakt se ženami.

Beth si s ním za "odměnu" od té doby několikrát dala schůzku. Čistě platonicky.

Zdálo se, že mu to stačí.

"Sejdeme se v 'Humble Pie'," navrhl tentokrát.

Souhlasila.

"Humble Pie" mělo být tedy jevištěm jejich schůzky - otázkou však zůstávalo, co se tu bude hrát. Bylo to už podruhé, co ji Asgard zval do tohoto temného podniku. A už tenkrát poprvé jí zdejší nabubřelá atmosféra způsobila vytrvalé pálení záhy.

Asgard seděl v nejtemnějším koutě.

To věděla s naprostou jistotou.

Beth si přisedla naproti němu. Jeho rozpačitý úsměv ignorovala. "Kde to máte?" otázala se.

Pozvedl skleničku. "Přiťukněme si nejprve na naše shledání..."

Také před ní stála plná sklenička.

"Co je to?" zeptala se. "Nějaké afrodisiakum?"

Držel svoji sklenku stále zdviženou. Beth se podvolila, ačkoli netoužila už po ničem víc, než jít domů. Za Lilith. Aby si poslechla, co zjistila v Druit Street. Aby jí vyprávěla, co se jí samotné přihodilo v redakci...

Avšak materiály o těch Fridayových chtěla vzít s sebou.

"Poslyšte," řekla a neklidně se zavrtěla na židli. "Sejdeme se jindy a pak si to vynahradíme. Dnes na mou duši nemám svůj den, takže bych vás jen otrávila... Dejte mi ty věci!"

Jako tenká páska stáhlo Asgardovi zklamání ústa. A přece se zeptal: "Slibujete?"

"Slibuji!" Beth zvedla prsty k přísaze.

Znal ji. Věděl, že Beth nemá zapotřebí lhát.

To rozhodlo.

Podal jí slohu, na které celou tu dobu seděl. Byla ještě teplá od jeho těla, když ji Beth od něho přebrala, otevřela a zběžně prolistovala její obsah.

"Co je?" zeptal se Asgard. "Nestačí vám to?"

Zpozoroval její zaraženost - ale špatně si ji vyložil.

Beth si odkašlala, aby se zbavila knedlíku v krku.

"To jsou ... ti Fridayovi?" zeptala se s pohledem upřeným na fotografie, které Asgard přiložil k okopírovaným aktům.

"Hillary a Jonathan Fridayovi," přikývl. "Proč?"

Neodpověděla.

Jenom dál zírala na fotografie.

Dokonce i v tomto mizerném osvětlení poznala, že tento už několik týdnů policií pohřešovaný pár před nedávném potkala.

Nebylo pochyby, že se jedná o ty dva zlověstně znepokojivé jedince, které sledovala z Walker Lane na Druit Street!

Byli tedy identičtí s Hillary a Jonathanem Fridayovými - ne jako zuhelnatělé, nahé loutky bez tváře, nýbrž tak jak je Beth viděla před sebou naprosto životné!

Jako proroky posledního soudu...

Dříve než všechno zmizelo, zaslechla Lilith jakoby z dálky dětské hlasy. Spoustu vystrašených, divoce se prolínajících vysokých hlásků.

A pak i ty zmizely.

Na nějaký čas zůstala viset v nicotě, aniž by měla pocit volného pádu. Bylo to, jako by dosud stála na pevné, třebaže neviditelné zemi.

A náhle - jen o okamžik později - se nacházela uprostřed pusté rudé buše. Onoho pekla, kam od nepaměti domorodci v písních následovali své stvořitele.

We are going walkaround...

Lilith zavřela oči.

Věděla, že ve skutečnosti nestojí v bezútěšné australské buši.

Věděla to skutečně?

Horko, v němž se pekla, cítila jako pravé.

Horký vítr, který se kolem ní ovíjel a vysušoval na troud její sliznice, cítila jako pravý.

A vzdálenost horizontu jakbysmet.

V tu chvíli se před ní zhmotnilo cosi, co ještě posílilo dojem neskutečnosti: obrovský, nad rudým pískem se vznášející kvádr, vypadající jako špalek té nejtěžší temnoty!

Jako by se v tomto útvaru soustředila veškerá čerň vesmíru, stlačená do kostky, jejíž hrany působily dojmem, že jsou ostré jako čepel nože.

Lilith zatajila dech. Všechny její smysly se soustředily na tento blok temnoty, z jehož spodní části náhle vystřelily do pouštní půdy klikaté blesky a zvířily fontány písku.

Lilith byla zasažena několika "elektricky" nabitými zrníčky. Narazily do symbiontu, který přijal nyní podobu catsuitu s velikým výstřihem na zádech, vepředu však uzavřeného až ke krku.

A na něm se stále ještě stkvěl totem...

Lilith odtrhla pohled od kompaktní černi a pohlédla na "brož", která začala ševelit.

Ševelit?

Znovu Lilith zahalila popelavá aura. Těsně přiléhající k tělu, jako třetí kůže, počítal-li se symbiont jako druhá.

A opět se ozvalo VOLÁNÍ, které zaslechla už na nižších úrovních Marillionova domu.

Doslova se vymrštilo proti Lilith, ale zdálo se být pohlceno popelavou aurou, poskytující jí ochranu. (Skutečně jsem zaštítěna?) Ševelení totemu se Lilith náhle jevilo jako předjímající, avšak neustávající a nadále znějící ozvěna tohoto vábení.

Co to všechno mělo znamenat?

Byla snad ta brož zbraní proti Zlu, jež se zde předvádělo a před kterým varovali už Esben Storm a Jeff Warner anebo jen štítem?

Co skutečně představoval tento kvádr, podobající se černému světlu z rozbité stély a postavám na Moskowitzových fotografiích...?

Byl to zvrácený wondjina?

A opět zaznělo to VOLÁNÍ.

Lilith se rozhlížela, kudy by utekla. Střešní byt jí docela zmizel z dohledu. Byl však opravdu pryč?

Impulsy, vycházející jednoznačně od totemu, se pokoušely pohnout Lilith k tomu, aby postoupila ke kvádru.

A ona v prvotním zmatku poslechla.

Její nohy se dotýkaly hladkého podkladu, třebaže poušť byla všechno možné, jenom ne hladká. A přece to, co cítila pod holými chodidly, nebyla skála, ani písek, nýbrž tkanina koberce!

S každým dalším krokem směrem k černi, mohla Lilith zřetelněji pozorovat nějaký pohyb uvnitř ní.

Ta kostka nebyla jen temná.

Byl v ní... život?

Jaký život?

Puzena impulzy "brože" ze Stormova krámku, napřáhla Lilith ruce dopředu.

Symbiont mlčel, jako by už ani neexistoval.

Lilith už od vznášejícího se kolosu dělily pouhé centimetry - nyní už byla schopna neomylně rozeznat, jak se uvnitř míhají příšerné, přeludné postavy.

A opět se jí zdálo, jako by slyšela vzdálený dětský pláč.

A opět učinila krok, který neměla vůbec v úmyslu. Nikoli ona, nýbrž její popelavá aura se dotkla příbytku démona - zvráceného wondjiny!

Zvedla nohu, aby učinila ještě poslední krok a vstoupila do černi, která po ní toužila, která ji vábila, která se jí hodlala zmocnit.

Lilith zavřela oči.

A dokončila krok.

Tasmánie

Strávili noc pod širákem, těsně přimknuti jeden k druhému a zabalení do deky. Na stavění stanu neměli nervy.

"Já mám strach," zašeptala Tira za ranního úsvitu.

Gravis přemýšlel, jestli má nadále předstírat spánek. Ale pak mu to připadlo podlé. "Já ...taky," přiznal se.

Nebylo hanbou mít strach.

Nebylo v tomto osamělém lese, který vlastně lesem nebyl, zde, daleko od civilizace!

"Já to nechápu... Pořád ještě ne." Přitiskla se k němu pevněji, ale v momentě se zase prudce odtrhla. Snad si připomněla jejich včerejší noc lásky - a tu věc, která tam byla tenkrát s nimi, a o které nyní tušili, že musí být něčím víc než jen obyčejným rostlinným výhonkem.

Půda, na které nyní leželi, byla protkána kořenovým pletivem, které spojovalo všechny kmeny obrovského huonu v jeden celek.

Nepředstavitelné.

Pořád ještě.

A o to víc, že jim "les" bránil v odchodu.

"Snad -" Gravis vykašlal noční nános z hlasivek, "- bychom to měli zkusit s ohněm. Jestli nepomůže nic jiného, tak to, co se nám staví na odpor, zapálím...!"

"Ty bys riskoval, že bude tento nevídaný objev - zničen?" Tiřin hlas se třásl.

"Jen jeho malá část!"

"Jak to můžeš vědět? Myslíš, že bys v nouzi mohl zabránit rozšíření plamenů? A kromě toho: jak si myslíš, že by zareagoval na takový útok, když při odříznutí pouhé větve se vše otřásá...?"

Gravis rozmrzele odfrkl. "A ty? Máš snad lepší nápad? Nebo tady chceš zkysnout? Jak dlouho si myslíš, že nám ještě vydrží zásoby potravin - a co naše nervy? Už teď se hádáme, třebaže předstíráme, jako bychom spali..."

Pevně stiskla rty.

Potom odhodila ze sebe deku a prudce vyskočila na nohy. Byla stejně jako on kompletně oblečená. Pohledem sklouzla ke kraji lesa, který nebyl vzdálen víc, než co by kamenem dohodil.

"Ještě jednou to zkusím! Třebaže jsme jen naprosto nepřiměřeně reagovali na úplně přirozený jev a vyfabulovali jsme si ty nejfantastičtější závěry..."

A šla.

Bez batohu.

A bez Tylera Gravise, který dřepěl dál na místě, vrtěl hlavou a hleděl za ní. Chlad mu sevřel srdce, když si představil, že by mohl Tiru ztratit.

"Stůj!" vykřikl za ní nakonec chraplavě. "Nedělej to! Je to -"

Tira ještě zrychlila krok.

Praskání podrostu se šířilo až ke Gravisovi.

"Prosím...!" Už nekřičel, jen šeptal.

Tira bez problémů dosáhla okraje lesíku.

Gravis se vztyčil. Naráz se v něm jako divoké zvíře probudila nová naděje.

Tira se v běhu obrátila a zamávala na něho.

Gravis pozvedl ruku, aby gesto opětoval.

A tu se to stalo.

Ještě o kus dál, než končila hranice nadzemní části stromu se náhle země otevřela a porodila kořeny, jež jako mnohoocasatý bič švihly proti Tiře, která se v hysterické panice zarazila a pak se rozběhla nazpět. Běžela jako štvaná furiemi k Tyleru Gravisovi a těsně před ním se skácela k zemi.

Žádný z "bičů" ji nezasáhl. A přece byla v hlubokém šoku. Třásla se a tiše naříkala jako bezmocný uzlíček, nabízela pohled, jaký Gravis nikdy nepovažoval za možný.

Chvění země opět ustalo.

Gravis usedl vedle Tiry a chlácholivě ji objal jednou paží. Jeho pohled byl však upřen mimo ni na místo, kde se země opět zavřela.

"Což se odtud nikdy nedosta-" Náhle se odmlčel.

Nevěřil vlastním očím.

Rázem jím pronikla jiskřička divoké naděje, když náhle uviděl postavu, blížící se z dálky k lesíku.

Gravis bez ohledu na Tiru vyskočil na nohy. "Stát!" chtěl varovat příchozího. "Nesmíte..."

V tu chvíli se mu na moment zastavilo srdce.

Zavrávoral.

Tira u jeho nohou zasténala. Pohled měla upřený stejným směrem. "Tylere...Co - to je...?"

To kdybych věděl, odpověděl v duchu.

K lesíku se vytrvale přibližovala jakási postava, celá jakoby z černého, měkkého skla, k smrti vyděšeného páru si vůbec nevšímala a mířila přímo do středu lesíka, až se nakonec před jedním ohromným kmenem - snad to byl ten nejsilnější v "lese" - zastavila.

Několik vteřin se nic nedělo. Čas jako by se zastavil.

A pak se vrátil do té zlověstné postavy Opět pohyb. Pomalu se blížila víc a víc ke kmeni a nezastavila se, dokud nebyla přímo u něho.

Když pak zaťala černě se lesknoucí spáry do drsného kmene huonu, vyjely ze země kořeny, jako by se chtěly zjevení omotat kolem nohou - ale v poslední chvíli prudce ucukly nazpět.

Černá postava se však nezastavila. Její ruce rozervaly kůru a prodíraly se dovnitř do kmene!

Les se otřásal. Před ohromenými pohledy Tylera Gravise a Tiry Fairchildové se příšera, prodírající se stále hlouběji, oběma pažemi vnořila do dřeva, pak i nohama, až nakonec zmizel uvnitř i skleněný trup.

Ve vteřině byl přízrak tentam. Dřevo se bezhlučně za ním uzavřelo a také chvění země ustalo.

Gravis si protíral oči.

"Viděla to taky?"

Tira nebyla schopna vydat ze sebe ani hlásku. Alespoň křečovitě přikývla.

Oba nechápavě stáli a zírali do středu tisíciletého stromu s jeho nesčetnými odnožemi.

A náhle to pocítili.

Všechno se změnilo.

Až dosud se "les" vůči svým objevitelům nechoval nikterak jednoznačně nepřátelsky. Pouze jim bránil v odchodu.

Ale nyní tomu bylo již jinak.

Zvedl se vítr.

Syčící, ledový vítr, jenž jim i sliny na rtech proměňoval v jinovatku. Protáhl se mezi větvemi a kmeny huonů a opřel se do obou lidí, stojících vedle sebe.

Tira a Tyler jen přihlíželi.

Oči měli vytřeštěné hrůzou.

Oba cítili, co se změnilo.

Bylo to, jako by s tím skleněným přízrakem přišel i dech Zla - a prastarý, obrovský strom na svahu Mount Reidu jím byl... infikován.

1 viz Vampýra, sv. č. 2: Moloch

2 viz Vampýra, sv. č 10 - 12

3 viz Vampýra, sv. č.5: Bez přátel

4 viz Vampýra, sv. č. 12: Zrůdy

5 viz Vampýra, sv. č. 5: Bez přátel

??

??

??

??